

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

K. Bahadır.

Sümerbank işçileri istedikleri
zammı aldılar. — Gazeteler —

Demirel — Yuvarlanıp gidi-
yoruz işte Paşam!..

Size yeni yılın
mutlu haberini
getirdim...

1969 YILINDA
18 milyon
LİRALIK İKRAMIYE

BU YIL TASARRUF SAHİPLERİNE:

66 APARTMAN DAİRESİ
50 adet 100.000 lira
200 adet 10.000 lira
1000 adet 1.000 lira
ayrıca 16 000 talihliye
çeşitli ve zengin
para ikramiyeleri

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

NOT: Bu yıl dağıtılacak 66 Apartman Dairesinden 40 adedi Ankara'da olup beheri 100.000 lira,
26 adedi de İstanbul'da olup beheri 50.000 liradır

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 8 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Şubat 1969

Dedim - dedi demokrasisi!..

BİZİM demokrasiye çok isim yakıştırılmıştır:

- Biçimsel demokrasi...
- Az şekerli demokrasi...
- Yüzeysel demokrasi...
- Filipin demokrasisi...

Bu isimlerin içinde yaşadığımız rejime ne kadar yakıştığını bilemeyiz. Bildiğimiz şey, şu rejime yakışan adın «dedim-dedi demokrasisi» olduğudur. Gazetelerde her gün okuduğumuz dedim-dedi'den başka bir şey değildir:

- Osman Bölükbaşı, iktidar bitmiştir, dedi.
- Sanayi Bakanı, karaborsa yok, dedi.
- İsmet Paşa, durum ciddidir, dedi.
- Demirel, her şey iyidir, dedi.
- Bülent Ecevit, düzen bozuk, dedi.
- Türkeş, komünizme karşıyız, dedi.
- Feyzioğlu, sola karşıyız, dedi.

Her Allahın günü gazetelerde, her Allahın günü radyolarda, her Allahın günü Senato'da, ve her Allahın günü Millet Meclisinde lâftan geçilmiyor. Birisi bir şey diyor, öteki cevap veriyor ve daha öteki karışıyor lâfa... Konuşmak âdeti mecburî... Çünkü bir politikacı sustu mu, adı gazetele-re geçmiyor, radyoda anılmıyor, propagandası yapılmıyor... İlle de konuşacaksın ki adın radyo-nun haberler bülteninde geçsin, gazetelerde fotoğrafın çıksın:

- Alpaslan Türkeş dedi ki...
- Süleyman Demirel dedi ki...
- Feyzioğlu dedi ki...

Gazete koleksiyonlarımız karıştı-rınız, söylenenlerin hep aynı şey olduğunu göreceksiniz. Pişirip pişirip önümüze koydukları sözler, iki elimizin on parmağında başlayıp bitecek bir lügatçe içindedir. Ama ne var ki konuşmak gerek! Bir politikacı sustu mu âdeti merak başlıyor:

- Neden susuyor yahu?
- Bir bildiği var her halde...
- Ah ne yamandır o?
- Paşam konuşsana...

Ve Paşa konuşuyor; iki kere öksürdükten sonra:

- Durum ciddidir... diyor.

Demirel ağzını açtı mı, yedi saat, sekiz saat, bana mısın demiyor. «Va mı bunun başka türlü-sü?» diye soruyor, «Yoktur bu-nun başka yolu» diye cevap veriyor kendi kendisine... Ertesi gün radyolarda saatlerce Demirel'in nutkunu dinliyorsunuz. Bütün konuşuklarını alıp bir havana koysanız, dövseniz, dövseniz, ne çıkacak? Havanda su dövmekten şimdiye kadar ne çıkmış ki bun-

dan sonra ne çıkacak?

Türkiye bir yanda, politikacı-lar bir yanda... Parlâmentoda yalnız kavga oluyor, gürültü olu-yor, içi boş tartışmalar oluyor.

— Hani iş? diye sorduğunuzda cevap yok.

Gerçekte bizim basınının da çok suçu, çok vebali vardır bu işte... Yabancı gazeteleri ele aldığımız zaman birinci sayfadaki önemli haberler olaylardır. Viet-

nam savaşında durum nedir? Orta Doğu meselesi ne oldu? Çekoslovakya'daki gelişmeler hangi kesimde? Milletlerarası para krizi ne halde? Hiçbir ciddi Batı gazetesinde «dedim-dedi» üstüne sıvanmış sayfalar bulamazsınız. Batı'nın gayri ciddi gazetelerinde bile «dedim-dedi» yoktur... Yıldızların boşanma dâvaları, aşk maceraları, cinayetler, kaçakçılık üstüne olaylardır sansasyon gazetelerinin uğraştığı konular...

Biz demokrasimizi gevezelik üstüne bina ettiğimizden genç muhabir arkadaşlar da, Bakanla-rı, politikacıları ayak üstü sıkış-tırıp bir kaç kelime alırlar ağız-larından:

- Beyefendi ne diyorsunuz?
- Bu konu naziktir...
- Paşam size göre?
- Öhöö öhöö nezaketlidir...

Ve ertesi günü gazetelerde, iki satırlık lâf, koskoca bir manşet olur çıkar.

Bunun içindir ki demokrasimi-zin adını «dedim-dedi» demokra-sisi koymak en uygunudur.

Elimizde fenerle bir devlet a-damı arıyoruz ki iş yapsın ve konuşmasın; ciddiyetle izlesin görevini... Her Allahın günü üç övün ve dört posta gevezelik et-mesin, ama ağzını açtığı zaman da memleketin dâvalarında va-tandaş aydınlatan ciddi ve doğ-ru sözler söylesin...

Nerdeeee?

Türkiye dedim-dedi demokrasi-sinin dalgalarında daha çok yu-varlanr gibi görünür.

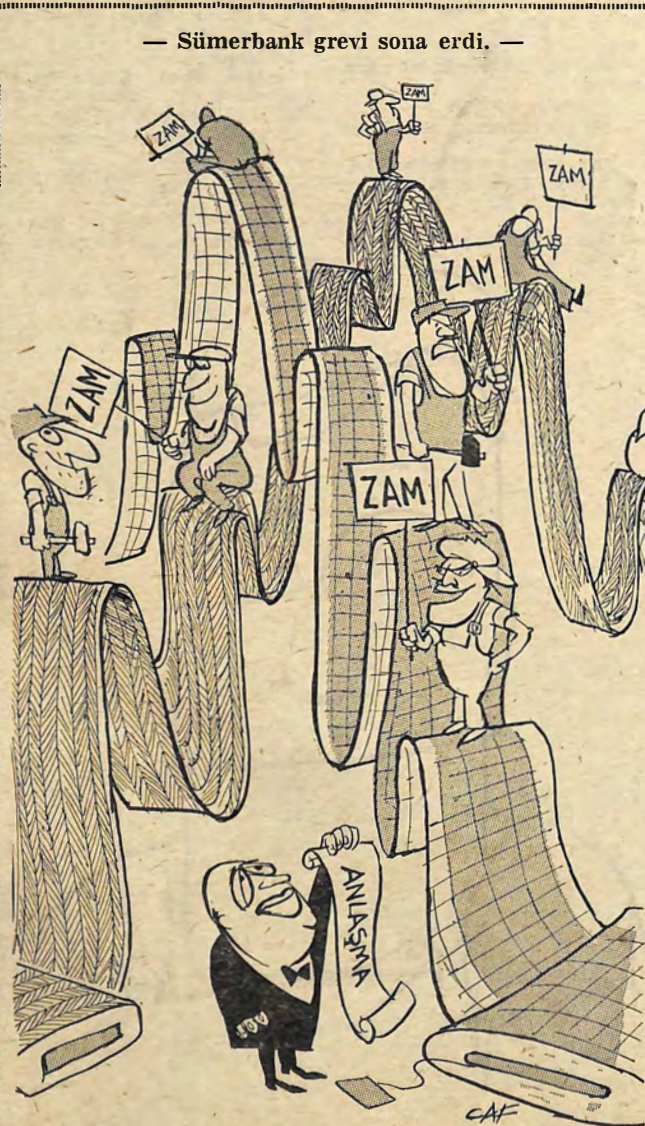
AKBABA

✱

Yeni bir «Açılış töreni»

Orta-Doğu Teknik Üniversitesi açılacak... Kapanacak... Açılacak... Açılma kararı bozulacak... Kapanma kararı onaylanmıyacak... Kapalı kalmayıp açılacak...

Bu işi fazla uzatmamak gerek. Şayet uzar ve işin seyri unutulursa, bir de bakarsınız, hükümet üyeleri yeni bina açıyoruz diye hemen açılış töreni yapmaya kalkarlar!

İŞÇİLER — Ferman sizin, zamlar bizimdir!..

B AŞIMA perukayı geçirince, an-nem:

— Vah oğlum vah, aynı şu bit-li mi , beatnik mi ne, onlara ben-zedin, dedi.

— Zaten ben de onlara benzeme-ye çalışıyorum ya!

— Piyas falan mı yapacaksınız oğ-lum?

— Evet sevgili anneciğim, üç per-de beş tablo, dram, trajedi, komedi, her ne ararsan var içinde.

Annem, kesin olarak ne yapacağı-mı bilmediği için:

— Ya çalıştığın yer? dedi.

Cevap vermedim...

Hih, çalıştığım yermiş? Sabah gi-riyorum o bodrumdaki yazıhaneye, gece yarısı çıkıyorum, ayda elime ge-çen dört yüz lira... Ne mesaisi var, ne yemek molası var, ne primi var, ne de ikramiyesi!.. Çalış Allah çalış, patron babaya...

Rahmetli pederin askerlikten kal-ma botlarını da geçirdim ayağıma, kaptım duvardan bizim kırk gita-rı, çıktım yola. Evelallah makya-ji öyle yapmışım ki, mahallenin bakka-lı Mevlüt efendi bile tanıyamadı be-ni. Sadece:

— Yahu şu bitli gâvurlar artık mahalle aralarında da aşık atmaya başladılar, dedi.

— Ulan, dedim içimden, bundan böyle sana da veresiye yok düdü-k. Alışverişimi memleketin en büyük dükkânlarından yapacağım.

Elin gâvuru bu kılıkta, hem de her gün karnı tıkabasa doyarak, dünyanın bir ucundan bir ucu-na do-laşıyor da, biz kendi memleketimizi dolaşmışız çok mu?

Bir iki velet arkama takılıp:

— Bitli gâvur, bitli gâvur! diye bağırıyorlar, aldırmadım.

«Ya Allah» dedim ilk iş, gittim Gülhane Parkının oraya. Geçtim yo-lun kıyısına ve başladım gitarımı ö-türmeye... Ne olursa olsun, bir de çimento kâğıdı serdim kaldırımın üstüne... Önce pek ilgilenen olmadı ama, gitarla, «Fındığın dalları yerle-re değer» türküsünü gâvur ağzından söylemeye başlayınca, gelen gegen durmaya başladı:

— Ulan şuna bak be, nasıl da öğ-renmiş, nasıl da çalıyor bizim tür-küvü, demeye başladılar.

Fındığı bırakıp, Gönül Yazar'ın Samanlığına geçtim...

«Uyyihh Helimeeyii samanlıkda basdılar, basdılar,

Şalverini gül dalına asdılar, asdi-lar...»

Bizim millet kadar el çırpmasını seven bir millet daha yoktur yeryü-zünde... Bizler, politikacıları alkışla-ya alkışlaya bu el çırpma faslında öyle akortlu bir hale gelmişiz ki, iki elimiz yeter ki bir parçacık boş kal-maya görsün, hemen birbirine vuru-ruz... Oradakiler de öyle yaptılar. Önce bir iki kişi el çırpmaya baş-ladı. Arada biri:

— Ulan, inek amma da döktür-tüyor ha! diyor.

Başka biri:

— Lan sanki dersin herif burda doğmuş, burda büyümüş be!.. di-yor.

Şişman biri:

— Efendi, sevmiş bir kere Tür-kiye'yi Türkleri, diyor. Sonra, yer-deki çimento kâğıdını gösteriyor:

— Allahı seven atsin şu kâğıdın üzerine bir yirmibeş kuruş!

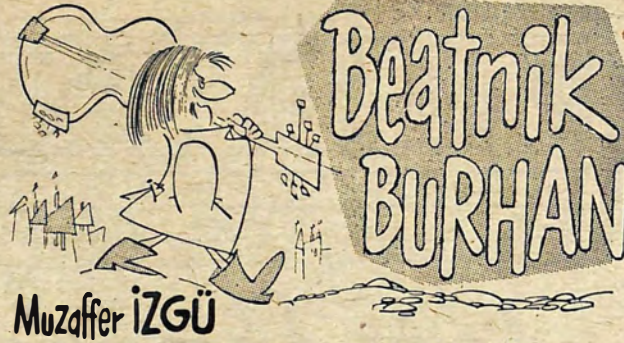
Ben o sırada gitarı bırakıp:

— Türk kardeşler, diyorum İngi-lizce-Türkçe hermi de tarzanca ola-rak. Ben çok seviyor Türkleri. Türk-ler çok iyi insan!

— Atın ulan yirmibeşer kuruş da-ha! Yahu hiç olmazsa bizim dilenci-ler gibi tahsildar misali insanın ya-kasına yapışıp ver ulan yirmibeşliği demiyor, adam burda bize sanat gösteriyor be, sanat!...

— Ben çok sevdi sizin türkileri!.. Yazdı yanuma, götürecekt İngiltere'ye.

— Efendim işte, ne kültür ataşesi,

ne kültür atlaşması, bunun gibi iş-te böyle bir kaç tanesi canı gönül-den çalışacak yurt dışında, vallahi bizi o zaman eden tutan olamaz. Na-sıl akar gâvur milleti Türkiye diye-rekten, turizmci de kendi kendine yürür gider. Belki de bu çocukcağız gitmiştir bizim büyüklerin yanına, efendim ben Türk halk türkülerini derleyeceğim, demiştir, bizimkiler i-se, ha ne diyorsun, demişlerdir... Yok efendim yok, bu memleket za-ten bundan adam olamaz. Allahını, vicdanını seven atsin şu kâğıda bir yirmibeşlik daha! Memleket davası vallaha, vatan davası vallaha be!...

— Atatürk...

— Neee? Ulan vallaha Atatürk de-di be! Yuf be! Kardeşim adamlar nasıl biliyorlar, nasıl... Şimdi sor-san namussuzum Fatih'i de bilir, Yavuz'u da bilir.

Ben:

— Atatürk çok büyük bir adam, diyorum.

— Bravo!... diyorlar.

— Siz çok kahraman, sizin Kanu-ni...

— Ulan Kanuni'yi de biliyor be!

— Kanuni, Fransız kralı Firan-cuvayı kurtardı. Siz çok asil, siz çok centilmen...

— Ulan verin birer yirmibeşlik da-

ha be! Var ya, dinime imanına ben böyle gâvur görmedim. Herif derya namussuzum. Böyle dilenmez ama, gel gör ki mutlaka vardır bir düşün-düğü. Belki de ilmi bir tetkik yapı-yordur...

Arada bir İngilizce soru soranlara:

— Arkadaş, burası Türkiye, konuş Türkçe, demiyor muyum, millet bir ağızdan:

— Yaşsa lan sen tüyü bozuk! diye bağırıyorlar...

— Efendim, ben biliyor Hamido.

— Ulan vallaha Hamido'yu da bili-yor be! Durun ulan soralım, pekiyi turis kardeşim Hamido'yu nesikle tanırsın?

— Basdi basdi...

— Vallaha biliyor be! Hani Ma-latya'da parti binasını basmıştı ya, onu söylüyor. Peki, sen tanırsın Kasım Gülek'i?

Güllüyoruz:

— Ay'a gidiyor... Okudu ben ga-zetelerde. Cin gibi kurnaz Gülek Ka-sım. Bayılır bedava seyahate.

— Yaşsa lan sen, diyorlar. Bilir sen Bölükbaşı?

— Bölükbaşı... İnsan kılıklı papa-gandır o!

— Yaşsa!... Çal hele çal!

Başıyorum bu kez bir marşa:

(GREV GÖZCÜSÜ!)

«Dağ başını duman almış» ve ilâ-ve ediyorum:

— Atatürk çok severdi bunu.

O günü Allah bin bin bereket ver-sin, tam yüz otuzbeş lira para ka-zanmışım. Ki, bu para bizim ayılı-ğın yarsına yakın bir para...

Aradan üç ay geçince, baktım İst-anbul'da polis bize rahat verniye-cek, turneye çıkmaya karar verdim. Anneme:

— Sen hiç tatlı canını üzme an-ne-ciğim, ben her gittiğim yerden pa-ra salarım sana, dedim.

Beatnik kılığıma girip geçtim Ka-dıköy'e, oradan ver elini İzmit yo-lu. Dikildim yolun sağına. Daha ben parmağımı kaldırmadan, her dedi durdu otobüsün biri yanımda. Ben şoföre otostop demeden, o bana o-tostop dedi. Başımı salladım. Başka zaman olacak, kılığım Türk kılığı o-lacak, bir tek şoför yan dönüp de bakmaz. Hele bir de otostop dediği-ni duyarlarsa, arabayı durdurduğun için, gazı kestirdiğin için, debriyaj balatasını eskittiğin için döverler bile seni.

Şoför:

— Nereye gidersin sen? dedi. De-dim:

— Eskişeyir...

— Ooo çok iyi çok! Muavinine:

— Oturt ulan şu gâvuru benim ya-nıma. Zaten canım sıkılıyordu, bize gırgır çıktı, dedi.

— Teşekkür, dedim, oturdum.

— Ver ulan sigara da...

Muavinin uzattığı sigarayı aldım.

— Çok güzel sizin sigaralar...

— Ver ulan paketiynen ver!

— Teşekkür.

— Sen Türkçe bilir?

— Az çok. Ben sever Türkleri nah bu kadar.

Herif, elinin birini direksiyondan ayırıp ense köküne bir tokat aşketti ki, eh...

— Yaşsa lan sen, dedi. Türk... Sen biliyor musun Türk'ü? Türk dedin mi dur bi kere. Bak meselâ, sizin gâvur, hiç bu arabayı böyle kullana-bilir mi? Bak, tek parmağımı kula-lanıyorum. Dur istersen direksiyonu bırakıp ceketimi çıkarp giyeyim... Bir keresinde bahis için pantolonu-mu bile çıkarmıştım...

— Siz çok becerikli... Yalnız, çi-karma caket.

— Evelallah biz anamızdan bece-rikli doğarız annadın mı? Şimdi bak, sizin gâvur olsa, bu arabayı bu vaziyette sollayıp geçemez, çünkü karşıdan kamyon geliyor... Bak na-sıl sıyırdım, bir milim bir... Bize Türk demişler Türk, gözümüz kara-dır her dayım...

— Siz çok yaman, Atatürk...

Şaaak, ense köküne bir tokat da-ha:

— Ulan Atatürk'ü bildin ya, yeter namussuzum. Lan Fahri, şu ecza dolabında portakal olacaktı lan, al gel de yesin şu gâvurcuk... Vallaha Atatürk'ü bildi.

— Deme usta?

— Vallaha lan!

— Sor hele usta, bacısı var mı?

Şoför:

— Senin kız kardeşin var? dedi.

— Var, dedim, parmağımı iki gös-terdim.

— İki tane yâni?

— Evet, iki tane.

Muavin:

— Usta sor yahu, bacısının birini bana vermez mi acaba?

— Ayrıdır ulan.

— Bunlarda ayıp mayıp olmazmış usta.

Şoför:

— Şey, dedi, bu bizim muavin, verir mi kız kardeşini bana, diyor?

— Ne yapacak kız kardeşimi?

Şoför, muavinine:

— Şey, sahiden ne yapacaksın u-lan bunun kız kardeşini? dedi.

— Heeç usta, su ısıtıracam.

— Su ısıtıracamış.

— Sohben...

— Ne diyor lan bu?

— Sohbet diyor usta, sohbet...

Karda, vasıtalarla zincir mecburiyeti!

— Ulan madem öyle, bırakalım, bozmayalım herifin kafasını... Şey, turis, sen gitar çalar?
Güldüm:
— Çalarım, dedim.
— Ne çalar?
— Her şey çalar. İstersen çalayım sana, şoför abi, gazla gitsin, türküstünü...
— Ulan deme!...
Çaaat, ensem bir tokat daha...
Başladım (Şoför Abi) türküsünü çalmaya... Şoför bir yandan, muavin bir yandan, el çırparken, bağırırken, zıplarken baktım nerdeyse arabayı devireceğiz, dedim:
— Ben bilir uzun hava da.
— Ulan bilir misin?
— Ben çok sevdi Türk halk müzi-yini.
— Yaşsa lan! Ezo gelini de bilir misin?
— Ben bilir Kınalı Gelin de...

Gitarla uzun hava söylemeye baş-layınca, şoför:
— Lan Fahri, dedi muavinine, al şu boş sigara kutusunu, gezdir mil-lete, gönüllerinden ne koparsa at-sınlar kutuya, amma yirmi beşten aşağı olmasın ha!... Lan be, amma da yanık yanık söylüyor bel... Arka-daş helâl sana, yol boyunca yemeğin namussuzum benden, ilk duracağı-mız lokantada ye yiyeceğin kadar. Bu türküyü duyunca nah içimden bi şey cızladı vallaha...
Şimdi Anadolu turnesindeyim... Öyle yakınlık görüyorum ki bu kılı-ğım la misafirseven milletinden, ye-diriyorlar, içiriyorlar, gezdiriyorlar, üstelik para da veriyorlar... Niyetim, bir kat alacak, bir de iş yeri açacak parayı toplamadın asla dönmiyece-ğim İstanbul'a...

Muzaffer İZGÜ

— Umum müdür koltukları çok ufak yapılacak —

UMUM MÜDÜRLÜĞÜ YÜKSEK KATINA!..

YELPAZE

HÖPÜRDEMEDEN

«Adam sarraflığı» denilen kabi-liyet aslında pek az insanda var-dır.

Bir düşünün bakalım: Ömrü-nüzde gözünüzün tuttuğu kişiler-den yüzde kaç iymserliğinizi haklı çıkardı?

Bu soruya rahatça «Çoğu» diye cevap vereceklerin büyük çoğun-luğunun yediği kazığı farketme-yen safdiller olduğunu bendeniz aynı rahatlıkla iddia edebilirim.

İnsan karakterini rakı gibi, ku-mar gibi, yolculukta beraberlik gibi açığa vuran politika alanına bakın:

Parti kademeleriyle, basınıyla, kamu oyunun çeşitli deneme ve süzgeçleriyle tartıp inceledikten sonra bütün bir toplumun adam diye bağlandığı kişilerden kaç ıyılar sonra ayakta kalabiliyor? Şu ya da bu biçimde post kavga-sına düşmeden, hırsının kokusu-nu çıkarmadan, halka hizmet di-ye piyasaya sürdüğü çabaların gerçekte kendine hizmet derdin-den doğduğunu belli etmeden po-litik hayatının sonunu getirebilen kaç kişi sayabilirsiniz?

Ama son zamanlarda bizim bü-tün partilerimizde görülen ahlâ-ki yaprak dökümüne bakarak li-derlere ve başka sorumlulara «Amma da insan seçmişsiniz!» di-ye çatanlara hak veremiyorum.

Hem, adam sarraflığı nâdir ka-biliyettir, hem de politikanın el-birliğiyle yapılan bir iş olduğu için ferdi kayıtarıcılığı kamutle etme özelliği vardır.

Sportif faaliyetten örnek alarak açıklayayım ne demek istediğimi:

Güreş gibi, boks gibi teke tek çarpışmalarda sporcu aldığı so-nucun bütün sorumluluğunu a-çıka kendi omuzunda taşır; ye-nerse marifet kendinin, yenilirse kabahat yine kendindir.

Ama onar kişilik iki takımın bir halatın uçlarına yapışarak çe-kiştiklerini düşünün. Takımlarda kimlerin bütün güçleriyle asıldık-larını, kimlerin asılır gibi yapıp hafiften kaytardıklarını anlamak kolay değildir.

Ancak, kolay olmasa bile, bis-bütün imkânsız da değilmiş. Er-babının o türlü bilmeceleleri çöz-mesine yarayan bir takım usul-ler varmış.

Geçen gün ünlü bir kürek ant-renörüyle tanıştım. Yetiştirdiği sporculara milletlerarası karşı-laşmalarda sayısız kupa ve ma-dalya kazandırmış, gerçekten işi-nin kuru bir adam.

Gençleri nasıl çalıştırdığını an-lattırdım.

Doğrusu kürekçilik deyince ben Kalamış mehtabında sandal sefasının hızlanmış gibi bir şey samırdım. Hiç öyle değilmiş me-ğer. Hakkiyla uğraşıldığı zaman çetinin çetini bir belâymış.

Adam, kuzey ülkelerinin kış so-ğusunda bile sürdürülen çalışma-lar sırasında ellerin, ayakların, kolların, bacakların, karın kasla-rının falan aldığı halleri anlatır-ken ruhum ürperdi; dinlemekten yoruldum. Lâf arasında sordum:

— Peki, tek çifte dışındaki du-rumlarda hangi kürekçilerin gay-ret edip hangilerinin boşverdiği nasıl anlaşılır?

— İşinin ehli bir dümenci için bunu anlamak çok kolaydır, de-di; köpüğe bakılır.

— Köpüğe mi?

— Köpüğe. Sporcu bütün gü-cüyle asılır ve tekneyi gerçekten iterse küreğinin anaforu derinde olur, deniz yüzeyini karıştırır. Baktınız ki anafor çok köpüklü, anlarsınız ki kaytarıyor kerata.

Bu köpük konusuna fena halde aklım takıldı.

Aslında hoş şeydir köpük. Kah-ve fincanında, bira bardağında, dalga tepesinde güzel durur. (Aşk tanrıçası Afrodit'in bile de-niz köpüğünden doğduğu yazılı-dır. Hem de Kıbrıs kıyılarında!)

Çocukken en büyük keyiflerim-den biri sabun köpüğünden ba-lonlar uçurmak, ırın utakı topar-ların şeffaf aynacıklarında rengârenk şekiller seyretmekti. Tennada fırsat bulduca hâlâ yap-tığım olur aynı maskaralığı.

— Evet, hoştur, göz ve gönül o-yalar ama, köpük denilen şeyin hiçbir ciddiyeti de yoktur. Daha doğrusu, var ile yok arası bir nesne olduğundan, aldatıcılığın-dan ileri gelir bütün cazibesi.

Düşünüyorum: Haklarındaki i-yimserliklerini en haksız çıkara-n insanlar hep hoş, sevimli, göz ve gönül oyalayıcı, farfara, hayatın yüzeyinde çok çalkantı yaratan, dikkat çeken, ümit u-yandıran, rengârenk kişilerdi.

Köpük gibiydiler yani.

Adam sarraflığında benim de fazla iddiam yok ama, kendi ka-zıklanmalarının tecrübesine da-yanarak dostlarıma azıcık öğüt verebilirim.

İnsanlara bağlanırken, aman dikkat:

— Az köpüklü olsun!

Refik ERDURAN

Uç baba torik, uç

İSTANBUL'a birazcık kar yağ-masaydı, Kasım Gülek Ay'a ge-zi düzenleyen bir uçak şirketinden kendine yer ayırtmasaydı, ben Merih'e adımımı zor atardım. Ama Gülek'in sayesinde attım işte!

Şehre birazcık kar serptiği günün sabahı, henüz hava aydınlanmadan işe gitmek için yataktan fırlayıp düğmeyi çevirdim, elektrik yok!

— Aldırma, dedi eşim. Bu sabahlık da lamba ışığında kahvaltını edersin. Sen bakkala gidip gelinceye kadar masayı hazırlarım ben.

Bakkala koştum, ekmek yok!

Tüh!... Görüyor musun aksiliği?... diye seslendi eşim. Evde dirhem gaz kalmamış! Bidonu vereyim de, ayaklarımı çıkartmadan gaz al-ver bari.

Rüzgârı ardıma takip uçtum bak-kala ki, gaz yok! Bakkalın söyledik-lerini harfi harfine tekrarladım eşi-me.

— İki mum almak da aklına gel-medi mi?

Allahtan bakkal yakın. Fakat bu sefer de mum yok!

— Neyse, karanlıkta içerim 'çayı-mı, dememe kalmadan eşimin çığ-lığıyla yerimden sıçradım:

— Bu sabah sende bir uğursuzluk var-anlaşılan!

— Ne oldu gene?

— Su yok ayol, su yok!

— Ne yapalım, kahvaltı etmeden gideriz biz de.

— Öyle olacak artık. Aman gözü-nü seveyim, akşama ekmek bulma-dan gelme!

Dışarı çıkarken yetiştii peşimden: — Her ihtimale karşı şu bidonu da al, belki gaz satan bir dükkâna rastlarsın.

Durağa geldim, otobüs yok, dol-muş yok! Tek tük görünen minibüs-lerde ayakta olsun gidebilmek için, bir kişilik yere yüzlerce insan bir-den saldırdı! Araba beklerken, biz-im işe başlama saati de geçti mi! Artık postanelerin birinden telefon-la durumu anlatır, bugünkü gele-miyeceğimi bildirirdim çalıştığım yere.

Postane aradık, postane yok. Ge-nel telefon bulduk, jeton yok. Je-ton bulduk, haberleşme imkânı yok! Numarayı çevirdikçe, köpek hırla-masını andıran bir sesler geliyor a-lıcıdan.

İzini falan bir tarafa bıraktım, donmak üzereyken kahvelerden biri-ne kendimi güç attım. Oh, dünya varmış! Bir çay söyledim, bir siga-ra yaktım, gaz bidonunu yanıma bı-rakıp pergel gibi gerdiğim bacakla-rımın arasına sobayı da alınca dün-ya-yı unuttum! Bakışlarım, yanımda-ki masanın üstünde duran gazete-ye takılmış, içim geçti, geçecek! Hu-yumdur: İçim geçti mi, gözlerim a-çık bile olsa, uyurum. Uyudum mu da uçaksız paraşütsüz pilot olurum.

Artık yükseğe bir duvar buldum, duvar; minare buldum, minare; uçu-rum buldum, uçurum; kimseye çak-tırmadan uçar dururum! Küçüklük-ten beri bu illet vardır bende. Kaç kere karyoladan uçup, çanağı kırma-şındır! İçim geçmeye başladıkça, Kasım Gülek'in Ay'a gidecek ilk u-çakta kendine yer ayırttığını okuyo-rum, okudukça biraz da sobadan ge-len sıcaklığın etkisiyle yumuşuyo-rum. En iyisi beyni uyanık tutmak.

Bakışlarım Gülek'in eli çantalı res-minde, ekmekle gazı nereden bula-bileceğini düşünüyorum. Haspanın bir de tatlı tatlı gülmüşeyşi var ki, bedava yolculuğun zevki dudakların-dan okunuyor. Onun yerinde ol-sam...

Keşke başka bir dilekte bulunsay-mışım, elimde gaz bidonu, büyük bir kalabalığın arasında kalmaya-yım mı? Nereye gönderiliyorsam, u-ğurlamaya gelenler alkışlıyor, mera-sım küt'ası marşlar çalıyor, politika-cı tipli tanımadığım iki kişi kolla-rıma girmiş, beni şeref kürsüsüne çıkartmaya çalışıyor. Ne görev ver-ildiğini, hangi pürüzlü meselemizi halletmek için gönderildiğimi bilmi-yorum ki, giderayak uygun bir de-mec vereyim. Çaresiz, karşımdaki büyük kalabalığa elimdeki boş gaz bidonunu sallayarak:

— Sevgili vatandaşlarım, diye ses-

lendim. Uzaya çıkacak ilk Türk ast-ronotluğunu bana bağışladığınız için hepinize teşekkür eder, 1969 refah yılının daha refah geçebilmesi için gezegenlerden sağlayacağımız uzun vadeli krediler sayesinde şu bidonu doldurup, yurduma gaz getirebilece-ğimi ümit ederim!

Sözüm bitmeden hergelenin biri: — Uç baba torik, uç! diye bir ko-mut verdi, ne olduğunu bile anlaya-madım, ayaklarım yerden kesildi!

Bundan sonra ne olacağı belliydi artık. Bir süre uçacaktık, sonra her zamanki gibi yerçekiminden kurtu-lamayarak düşüp, çanağı kıracaktık! Fakat bu sefer hayal kurmakta mı bir hesap hatası yaptık, yoksa ki-lüklüğümüzden beri düşe düşe uç-makta mı ustalaştık, yükseldikçe yükseliyoruz. Kasım Gülek'in gaze-tedeki resminden daha neşeliliyim. Bütün dünya radyoları garanti ben-den bahsediyorlardı şimdi. Eğer Ay'a değil, Merih'e inmeyi başarır-sam, şayet hayat da varsa bir şenlik de orada çıkacak demektir. Merih'e ilk ayak basan insanla röportaj yapmak için Merihli gazeteciler çev-remi saracaktır.

— Hosgeldiniz, diyeceklerdi. Nere-lisiniz?

Görünüleriyle, konuşmalarıyla bizlere benzeyen kimselerse, gurur-la cevap verecektim:

— Dünyalıyım!

Hem uçuyorum, hem de kendi kendime yapacağım hayalî konuşma-yı hazırlıyorum. Merakla soracaklar-dı belki:

— Aa! Dünyada hayat var mı?

— Hayat var da ekmek yok!

— Ekmeğiniz neden yok?

— Sularınız akmadığı için.

— Sularınız neden akmaz?

— Elektrikler yanmadığı için...

— Elektrikler neden yanmaz?

— Mevsim bahar olmadığı için...

Hayretle sorarlardı her halde:

— Bu yoklarla ilgilenen yok mu?

— Olmaz olur mu? Var elbette.

— Neden ilgilenmiyorlar peki?

— Bu gibi işlere ayıracak zaman-ları yok. Belediye tam kadro halin-

de simitçi kovalıyor, hükümet ileri gelenleri dünyanın dört tarafına da-ğılmış, Boğaz Köprüsü için kredi a-ırıyor.

— Kimden arıyor krediyi?

— Başka ülkelerden...

— Dünyada çok ülke var mı?

— Kıyamet gibi!... Aklına esen

bahçe çevirir gibi kendine bir ülke

çevirmiş. Merih'te kaç ülke var?

— Bir tane.

Bu sefer gerçekten karşımda kim-se varmış da bana bu cevabı ver-miş gibi şaşırmak sırası bana gel-miştir:

— Aaa!... Koskoca bir gezegende

bir ülke olurmuyun hiç?

— Neden olmasın?

— Canımız sıkılmıyor mu?

— Yoo...

— Peki, başınız sıkıştıkça borcu

kimden alıyorsunuz?

— Başımız sıkışmıyor ki borç a-

lalım.

— Nasıl sıkışmaz kardeşim? Hü-

kümetiniz yok mu sizin?

— Yok.

— Nasıl yönetiliyorsunuz?

— Merih, bütün Merihlilerin. Hep

birlikte çalışıyoruz, hep birlikte ka-

zanıyoruz, kararları hep birlikte a-

lıyoruz.

— Haydi canım... İktisadi düzeni

kim sağlıyor?

— Planlama uzmanları... Onların

öğütlerinin dışına çıkmıyoruz.

— Belediyeniz?...

— Yok.

— Allah bilir kavganız yoktur, gü-

rültünüz yoktur, sıkıntınız yoktur.

Yoklar bakımından bizden bir far-

kiniz yok anlaşılan.

— Evet, hükümetimiz yok, Bele-

diyemiz yok, kavgamız yok, gürlüti-

müz yok. Ot yandan emviz var,

elektriklerimiz var, suyumuz, yolumuz,

ekmeğimiz var.

Merih'i falan da geçtim galiba,

hayalimdeki adamlarla konuşa konu-

şa uçmaya devam ediyorum. Hayran

bakışları üstümde, sorarlar:

— Demek uzay araştırmalarında

dünyanın en ileri ülkesi sizinki. Bu-

ralardan çok geçen oldu ama, inne-yi siz başardınız.

Kimbilir nasıl kabarırdı koltukla-

rım.

— Biz yediden yetmişe uçucu bir

millietizdir, derdim. Yeter ki bir di-

reksiyon geçirelim elimize... Dağ-

dan uçarız, tepeden uçarız, köprü-

den uçarız. Hani bunların hiçbirini

beceremezsek, tutar sahil yolundan

denize uçarız!

— Aferin valla. Bütün bu deneme-

leri niçin yapıyorsunuz?

— Yeni yeni gezegenler keşfetmek

için...

— Keşfettiniz diyelim... Ne yapa-

caksınız?

— Dedik ya sıkıntımız var diye...

Borç almanın yollarını arayacağız.

Poz poz resimlerimi çekti hayä-

limdeki Merihli gazeteciler. Bir sü-

re misafirleri olmam için ısrar etti-

ler, kalmadım.

— Yersiniz, içersiniz, görürsünüz,

gezersiniz, dediler. Ekmeğimiz de

var.

— Aman canım, dedim, dünyada

hayat var, ekmek yok; Merih'te ek-

mek var, hayat yok! Partisiz, politi-

kacısız, kavgasız gürlültüsüz, sava-

sız, sıkıntısız ülke mi olurmuş? Dön-

dürün başımı Dünya'ya doğru, vu-

run popoma tekme-yi, gideyim geri-

ye geldiğim gibi!

Gözlerimi açtım ki, önümdeki so-

baya burnum değdi, degecek. Gaz

bidonunu yakalayıp kalktım ayağa.

Kapıdan çıkarken içerdekilerden bi-

ri:

— Uç baba torik, uç! diye seslen-

di arkamdan. Herif amma da ken-

dinden geçmiş, dalgaya düşmüştü

haa!...

Vedat SAYGEL

— Sorma birader, fırınlarda ekmek bulunmuyor da!..

7İÇ, insan, İngiltere'nin «Oksford» Üniversitesinde «Ekono-mi-Politik» okuduktan sonra İstanbul'a dönüp de Fatih semtinde «Molla Gürani» dergâhına derviş olur mu?

«Halikarnas Balıkcısı», bunun için, nasıl olabildiğini bize işte aynen şöyle anlatıyordu:

«İstanbul, henüz işgal olunmuştu. Bu demek ki, bu şehirde artık Türk'ün hakkı olmaya hakkı kalmamıştı!

«İşgal kuvvetleri askerlerinden, küfür, şamar, yumruk, tekme ve hattâ dipçik ya da süngü yemeniz için, Türk olduğunuzun anlaşılması kâfiydi. Bıçak artık kemiği de aşmış, ilige saplanmıştı.

«Gerçi Anadolu'ya kaçmaya ve hür bir âleme kavuşmaya can atmaktaydım ama, bunu başarabilmeye sıhhatim maalesef hiç de elverişli değildi. Zira ciğerlerimde, hayatımı tehdit eden lezyenler vardı!

«Bu yüzden İstanbul'dan gövdemle ayrılamıyordum ama, bunun bir de bu cehennemleşmiş şehirden gönlüce ayrılması yok muydu?

«Nitekim ben de düşünce taşına, sonunda, işgal altındaki İstanbul'un, işgalden uzak bir köşesini buldum, ve: «Ver elini yâ Molla Gürani!» diyerek onun dergâhına derviş olma kararını kıldım.

«Dervişlik, —kısmen de olsa— beni, işgal İstanbul'undan ayırıp, Türk İstanbul'da yaşatabiliyordu.

«Artık:

«Yâr elinden aşk meyânı biz içmişiz, «Mest olarak, bu cihandan geçmişiz!»

kabilinden, güfteleri de tarafımdan yazılan «nefes» ler bestelileri ve sırtında «Haydarı» m, —yani cübem,— ve başımda «İrâkiye» sine siyah sarık dolanmış rûfâi tacımla, kendimi başka bir âleme intikal etmiş hissediyordum!

«İşte o sırada bir gün Beşiktaş camii'nin önünde dururken, beni ikinci cemaate imamlık etmeye çağırma- zlar mı?

«Eh, başımdaki koskoca sarıktan utanmadan, bu işi beceremeyeceğimi söyleyebileceğim değil mi?

«Çaresiz yarıdana sığınarak cemaatin önüne dikildim.

«İkinci namazının dört rekât olduğunu bilmiyorum değilim. Gelgelelim, ben kapıldığım heyecan içinde kıldıracağım rekâtların sayısını şaşırmışım.

«Ayakta dua ediyor gibi dikilirken:

«— Acaba bu üçüncü mü, yoksa dördüncü mü olacak?...» diye kara kara düşünüyordum.

«Nihayet o seferki oturuşumda içimden: «Hey Allahım, bana acı-mazsan, bari bana uyan şu cemaate acı!» diyerek sağa sola selâmı bastım.

«Arkadan hiçbir ses çıkmayınca, ferah bir soluk alarak anladım ki, namazı zamanında bitirmişim!

«Fakat câmiden sırsıklam terle-miş olarak ayrılırken, imamete de, ibâdet de tövbe ettim. Zira ben bir ikinci namazının altından zor kalkabilmişim. Ya koskoca bir te-ravih namazında, rekâtların hesabını tutabilmek benim ne haddimeydi?

«İşte o gün bu gün, mübarek câ-mileri hep uzaktan sever oldum!...»

İnanır mısınız? Bu, «Halikarnas Balıkcısı» nı yazmaya, dördüncü başlaştırmışım.

İşin büyük zorluğu, ele aldığım konunun fakirliğinden değil, fakat tam tersine, son derece zenginliğinden geliyor. Zira o koca «Halikarnas Balıkcısı» nın, birbirinden orijinal pek çok cepheleri olan büyük ve ren-gârenk kişiliğini bir tek yazıya sığdırabilmek, mitolojik bir dev, bir bebek beşiğine uzatmaya kalkışmak kadar güç bir caba...

Nitekim, bizzat kendisi bile, —o selâleler gibi çağıldayan üslûbunun

AKBABA'YA UYGUN YÖNLERİ, ANILARI VE NÜKTELERİ İLE

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah DANIŞ

Halikarnas balıkcısı

(CEVAT ŞAKİR)

ışıl ışıl belâgatine rağmen— «Mavi Sürgün» isimli nefes eserinde, fırtınalar gibi geçerek seksen yaşına dimdik ulaşmış hayatının yalnız bir safhacığını, koskoca bir kitaba ancak sığdırabilmiş!

Bunun içindir ki, ben bu yazıma: «Bir Deryadan Damlalar» adını daha yaraşık bulacağım. Zira tersini iddia edersem, «Halikarnas Balıkcısı» nı yakından ve gerçekten tanıyanlar, bu yazımı okuduktan sonra dudak büküp:

«— Dağ fare doğurmuş!...» diyeceklerdir!

Bana sorarsanız, «Halikarnas Balıkcısı» nı, seksen yaşına kadar ruhu ve bedeniyle dipdip tutan çeşitli nedenlerin en başında, «Sevmek kudret!» gelir!

Siz lütfen: «Halikarnas Balıkcısı» neyi sever ki?... demeyiniz. Zira siz öyle sorarsanız, ben de mecburen şöyle cevap vereceğim:

«Halikarnas Balıkcısı» neyi sevmez ki?... Kadınları mı sevmez? Ağaçları, çiçekleri, yıldızları ve hele denizleri ile tabiatı mı sevmez? Başta eşi, çocukları ve dostları olmak üzere, fakirleri ve sakatlarıyla, zekileri ve kaçıklarıyla, iyileri ve kötüleriyle, sofuları ve dinsizleri ile, cı-lızları ve kuvvetlileriyle insanları

mı? Çileleri ve neşeleri, kâbusları ve en tatlı rüyalarıyla, gürültüleri ve fırtınaları ile hayatı mı sevmez? Musikiyi mi? Kitapları mı? Rakı-sı ve viskisi ile içkiyi mi?... Neyi, neyi sevmez o?...

Ben onun, müraillikten, basma kalıplıktan, şarlatanlıktan, züppelikten, samimiyetsizlikten, kallesizlikten, kaypaklıktan başka, bu dünyada can-ü yürekten sevmeyi hiçbir şey bilmiyorum!

Nitekim bir gün bana, olanca samimiyetle:

«— Ortalıkta sevicecek hiçbir şey bulamamam, telgraf direklerine ilân-ı aşk ederdim!...» demiş olan, bizzat kendisi idi!

Şu var ki, «Halikarnas Balıkcısı», sevdiklerine karşı «alıcı» değil, «verici» bir âşiktir.

Sevdiklerine kendisinden bir şeyler verebilmek, onun en büyük şehvetidir.

İçine bir sürgün olarak gittiği zaman bir cennet kadar güzel, fakat bir çöl kadar çıplak bulduğu «Bodrum» u, şimdi yemyeşil kılınmış bulunan bütün ağaçlar, hep onun çocuklarıdır. Her yıl bir fırsatını yarayıp oraya gider ve elyle diktği o yeşil evlatlarını sıhhatlerini bir bir yoklayıp, yanlarına yenilerinin fidanlarını yerleştirir.

Cebinde Oksford diploması ile İstanbul'a döndüğü zaman bir dergâh dervîşi olan «Halikarnas Balıkcısı», bir sürgün olarak «Bodrum» a vardı-ğı zaman da, kırk lira aylıkla Belediyeye bahçıvan naspolunmuştu!

Bu aylık karşılığında «Bodrum» a diktği ağaçların ise, bugün kırk milyarla ölçülmez bir pahası var.

Vermek, bu demek değil mi?

«Bodrum» balıkcıları, «Bodrum» süngercileri, en ilkel şekilde yaptıkları kendi sanatlarını, getirdiği kitap-lardan inceleyen «Halikarnas Balıkcısı» ndan çok şeyler öğrendiler. Vermek, bu demek değil mi?

Bu üniversite diplomalı dergâh dervîşi, sonradan yetişme bahçıvan ve balıkcı, Bodrum'da kendi evini bizzat yaparken, mimarlığı, duvar-cılığı, sıvacılığı, marangozluğu da öğrendi.

İlk gençliğinde sevdiği kadınların en unutamadığı, bir İspanyol Kar-meni olduğu için, Bodrum'da yaptı-ğı ilk sandala «Madrit» adını ver-miştir.

O sırada «Bodrum» u ziyarete gi-den bir devlet adamımız, bu ismi görünce irkılmış. Zira o yıllar, İspanya'nın bir iç savaşa sürüklen-miş bulunduğu yıllardır. Bizim hükümetimiz ise, karargâhını «Madrit» te kurmuş olan Cumhuriyetçilere karşı dövüşen Almanlardan ve İtalyanlardan yanadır. Bu yüzden, bi-zim devlet adamı kaşlarını çatarak: «Madrit de nereden çıktı? Bu adam sandalına takacak başka isim bula-mamış mı?...» deyince ve bu açık takbih de kendisine duyurulunca, «Halikarnas Balıkcısı» sevdiği o a-dın yerine, şu yenisini yazmış:

«— Sevil!...»

Fakat bizim devlet adamı bu yeni ismi öğrenince, yine kaşlarını çatmış ve:

«— Canım, demiş, «Sevil» de, kı-zıl cephenin İspanya'daki ikinci ka-rargâhı... Söyleyin ona, başka bir i-sim bulsun sandalına!...»

Bu ferman (!) kendisine bildirilince, artık kaşlarını çatmak sırası «Halikarnas Balıkcısı» na geçmiş, ve:

«— Öyleyse artık sellü -seyf ediyorum!»

(Yâni, artık kılıcı çekiyor!) di-yerek, sandalının burnuna şu keli-meyi yazmış:

«— Yatağan!...»

Böylece ilk defa sandal şeklinde bir kılıç gibi, bir devlet adamımıza karşı çekilmiş olan o «yatağan», ondan sonraki yıllarda, Cava Körfezin-de çok fırtınalar atlatmıştır.

Şimdi müsaade ederseniz, o fırtınalardan birisinin «Akababa» ya uygun hikâyesini, bizzat «Halikarnas Balıkcısı» ndan dinleyelim:

«— Bir gün, çok sevdiğim bir de-nizci ve süngerci olan Zıpkın Mus-tafa ile bahçe çıkmıştık.

«Fakat akşama doğru «Akdeniz» de «fırtınalar imparatoru» sayılan korkunç bir «provetza» patlak vermez mi?

«O müthiş fırtına altında, «Yata-ğan» ı «Bodrum» a ulaştırmak im-kânsızdı.

«Çaresiz ve güç belâ en yakın sa-hile yanaşıp demirledik.

«Geç vakit fırtına yatınca, Mus-tafa ile kıç tarafa yanyana uzanıp, kalın battaniyemizin altında derin bir uykuya dalmışız...

«Fakat uyanınca, bir de ne gö-re-yim? Bizim Mustafa'nın elleri, aca-yip acayip benim bacaklarımı min-cıklamakta değil mi?

«Acaba rüya mı görüyör? Kendisi-ni evinde, karısının koynunda mı sanıyör?... diye düşünerek:

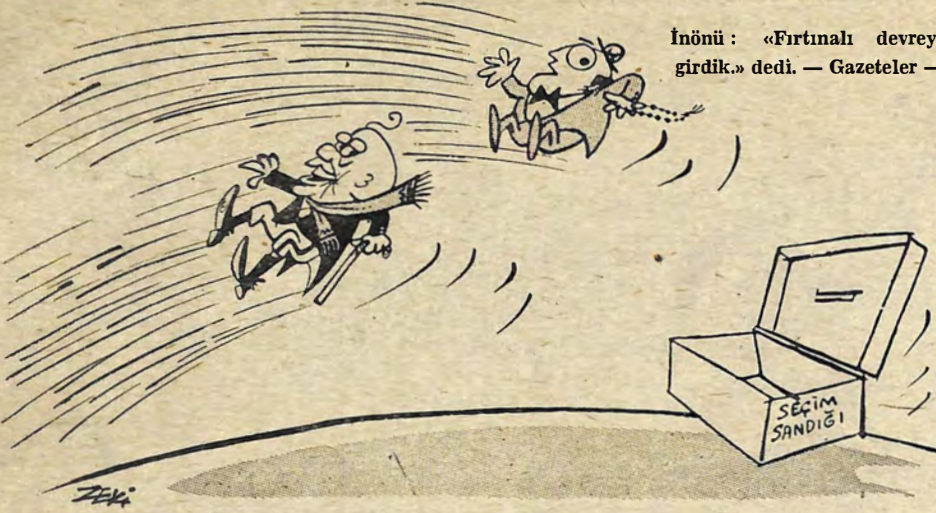
«— Mustafal...» diye hafifçe ses-lendim.

«Cevap alıp da uyanık olduğunu anlayınca, tepem fena halde attı. Öf-keli bir sesle:

«— Ne halt karıştırıyorsun böy-le?...» dedim.

Yazısız

İnönü : «Fırtınalı devreye girdik.» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

«O, mincıklamasına devam ederek, sükunetle cevap verdi:

«— Bacacağımı arıyorum!...»

«— Ne olmuş bacacağına?»

«— Ne bileyim ben? Arıyorum, arıyorum bulamıyorum!...»

«Bu cevabı alınca, aklım suya ererek gülümsedim. Zira besbelliydi ki, adamcağzın bacacağı fena halde uyuşmuş olacaktı:

«— Hangi bacığın?...» dedim.

«— Senden yana olan!...» dedi.

«— Öyleyse, dedim, avucunu o kalçına koy, aşağıya doğru kuvvetle sıvı la: Bacacağın bulursun.»

«— Bu tuttuğum bacak benim değil demek?»

«— Değil elbet... Bırak onu, o benim bacığım!...»

«Mustafa: «Tuh Allah cezasını versin!...» diyerek elini bacığımdan çekti.

«Pek az sonra da sevinçle seslendi:

«— Cevat ağabey... Cevat ağabey!»

«— Ne var?»

«— Sayende, buldum bacacağımı!...»

«Ben de güldüm ve:

«— Gözün aydın öyleyse, dedim, iyi göz kulak ol ki, bir daha kaybetmeyesin!...»

«Bodrum» dayken, «Halikarnas Balıkçısı», evine götürceği erzakı, eşine kendi tarifi üzerine diktirdiği yekpare ve orijinal tulumunun birer torba büyüklüğündeki ceplerinde taşıdı. Kendi iddiasına göre, böyle davranmak sayesinde, ellerinin özgürlüğünü, file taşımanın zilletinden kurtarmış oluyordu.

Fakat, günün birinde, —ilkokulu bitiren çocuklarını birer münasip mektebe vermek mecburiyetiyle—

İzmir'e taşınca, «Bodrum» daki rahat tulumu ile dolaşamaz oldu. Giydiği yeni elbiselerin ufak cepleri ise, birer file vazifesi görmeye elverişli değildi.

O halde ne yapmalı, ellerinin özgürlüğünü file taşımanın zilletinden nasıl kurtarmalı idi?

Ben, aklıma gelmiş bulunan bu sualı, bir gün, İzmir'in Kemeraltı caddesinde karşılaştığımız zaman, «Halikarnas Balıkçısı»nın bizzat kendisine sordum. O gülerken:

«— Ben onun çaresini çok kolay buldum!...» dedi.

Ben merakla:

«— Nasıl?» diye sorunca o:

«— Anlatmaya lüzum yok, dedi, ve ilâve etti:

«— Seni şimdi bize götürceğim. Bu suretle de sen, o basit çarenin nasıl bir çare olduğunu göreceksin!...»

Koluma girdi. O zaman oturduğu semte giden, ve tam evinin kapısı önünde duran otobüsün kalkacağı duraya doğru yürüdük.

Durakta, henüz gelmemiş olan otobüsü bekleyen sekiz, on kişi vardı.

Biz de aralarına karışıp bekleme-ye koyulduk. Cevat kulağına:

«— Şimdi, dedi, şu solumuzdaki ağaca bak!»

«— Baktım, ne olacak?»

«— Dikkatli bak!»

Ben bakmaya devam ederek ilâve ettim:

«— Vallaha, ben fevkalâde bir şey göremiyorum!...»

O, ancak benim duyabileceğim bir sesle cevap verdi:

«— Ağacın en alt dalında asılı du-
ran koca torbayı görmüyor musun?»

«— Gördüm, ne olacak?»

«— Ne mi olacak? Yahu, işte benim file o... Sabahleyin doldurup astım, şimdi alıp götürceğim... İçinde en az iki yüz liralık yiyecek, içecek var!...»

Yüzüne hayretle baktım:

«— Ya çalsalardı?»

«— İmkânı mı var? İstanbul'un meşhur emanetçi Sultana'sında eşya kaybolur, bu ağaçta kaybolmaz... Nitekim bir senedir hiç el süren olmadı... Sen gevezelik etmezsen, belki bütün İzmir'i soyarlar, fakat benim tabii emanetçiye kimse el u-zatmaz!...»

Ve etrafımızdaki yolcuları gösterip gülerken ilâve etti:

«— Zira, bu gördüğün insanların hepsi, benim filenin gönüllü bekçisi sayılırlar. Bütün otobüs bekleyenler benim fileyi, ister istemez içlerinden birinin sanıyorlar. Yoksa, onlara göre, hangi enayi, hangi sersem, malını ağaca asıp da çekilir gider?...»

Doğrusu, basit çare gerçekten de sehl-i mümteni bulunmuştu, fakat ben bu açıklamayı yaptıktan sonra, bizim sevgili «Halikarnas Balıkçısı», İzmir'in Konak durağındaki o emin emanetçisine artık zor güvenebilir. Zira o hazır nevale torbasını oradan rahatça alıp götürcek olanı da herkes onun gerçek sahibi sanacak değil mi?

Ve böylece, bir namaz selâmı ile başladığımız hikâyeye, içine olanca kalbimizi ve olanca iyi dilekelerimizi doldurup sana kendi selâmını savurarak son verelim:

«— Merhabaaa koca Halikarnas Balıkçısı! Ömrün boyundan kat kat uzun olsun!...»

Naci Sadullah DANIŞ

F E S A T

Herkes birbirine «İyi misin?» der,
Bir gönül almadır bu sözden maksat.
Sen de soranlara şu cevabı ver:
Aış veriş kesat, insanlar fesat!

Çoğunluk taşıyor geçim yükünü,
Kim binse kağına söyler türkünü.
Bir giyen olmuyor suçun kürkünü;
Ortalık pek kesat, insanlar fesat!

Saat silinmemiş, birden duracak.
Toplum yarasını kimler saracak?
Bakalım halimiz neye varacak?
Dünya güzel ama insanlar fesat!

Köylü şehre iner sırta yorganı,
Ekmeğine katık eder soğanı.
Rahmet sayar ama gökten yağam;
Ashnda iş kesat, insanlar fesat!

Her şeyi toz pembe görür (ÂŞIK) lar,
Sinirli bir «Horon» çeker uşaklar.
Çevreye yayılmış kargaşalıklar;
Çevre câzip ama, insanlar fesat!

Zulmün elebaşı hazdan kasılmış,
Fikir özgürlüğü rafa asılmış.
Eski muflu çağlar ayrı fasılmış;
Çağlar aynı lâkin, insanlar fesat!

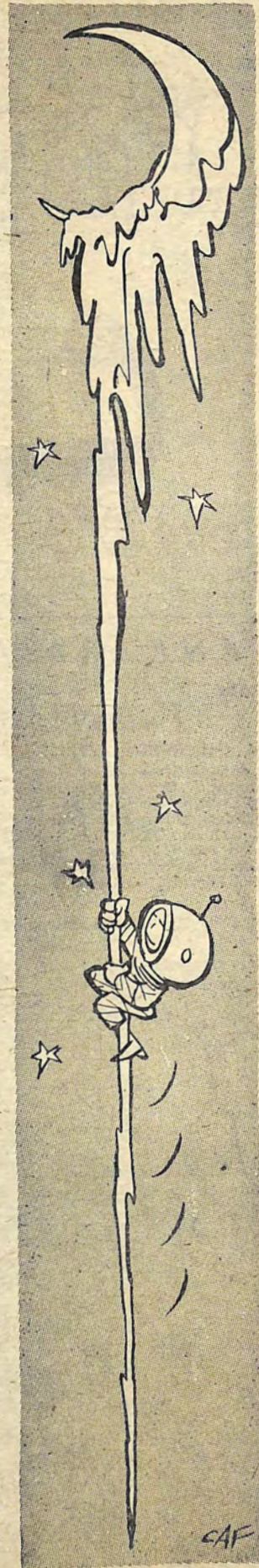
Gençlik tahsil için neye katlanır?
Ya copla dövülür, ya tokatlanır.
Sonra hem hapsolür, hem sakatlanır;
Bilim câzip ama, insanlar fesat!

Yarı aç, yarı tok bir taş üstünde,
Devrim düşmanları hep baş üstünde,
Anneler, babalar ateş üstünde,
Her şey iyi ama, insanlar fesat!

Şunun komandosı, bunun ordusu,
Doğru mu ikiye bölmek ulusu?
Zaten dış düşmanlar kurmuşlar pusı;
Anlayış çok kesat, insanlar fesat!

Sözümüz samimi kimse kızmasın!
Dert, dâva bizimdir dışa sızmasın!
Bâtıl inançlarla yurttaş azmasın;
Ortalık çok fena, insanlar fesat!...

Salâhattin KUTLU

Ay'a şubatta gidilecek

— Gazeteler —

— Dur, karıcığım... Bebeği evde unutmuşsun!..

ANKARA MEKTUBU

PORTRE :

FETHİ TEVETOĞLU

ŞU GÖRDÜĞÜNÜZ KİTAP :

Fiyatını söyleyecek mi diye düşünyordum... Cık cık... Söylemedi. Napoleon'un yeni doğan oğlunu halka sunduğu gibi sunuyordu, iri ellerinde kitabı... O iri eller de halsiz bebeleri yoklamıştı, hayret... Çocuk doktoruydu Fethi Tevetoğlu... Milletvekili olmadan, Samsun'dan!...

«— Şu gördüğünüz kitabı yeni çıkardım... Alın okuyun...»
Gene Napoleon'un yeni doğmuş oğlunu halka sunduğu gibi kitabı sundu. Balıkesir'in tozluca, küçüğe, hazinece bir meydanındaydık Ben onu görüyordum, o beni görmüyordu... Meslekdaşım, İlhami Soysal'ın kara gözüklerinin istihzasıyla karşı

Kar yağınca, İstanbul elektriksiz kaldı. — Gazeteler —

İSTANBULLU!

karşıya geldim. Dudaklarından tenezzülen bir iki kelime kaçırdı, o gün tenezzülen yaşıyormuş haliyle: «— Eeee... Kendi kitabı!...»
Tevetoğlu'nun iri eli hâlâ havalardaydı eseriyle!...

Şehre, seçim konuşması yapmak için gelmişti AP'liler. Süleyman Demirel'in yanında bir hayli resmi çıktı havalardaki kitabın yazarının. Galiba azıcık resim meraklısıydı ve hâıra... Nerde Demirel'in resmi çekiliyorsa, oraya doğru uzanıp boyun adalelerini yoruyordu çünkü...

KIRK DOKUZ IŞIĞIN ADAMI :
Bizi yönetmek için kaderimizle birleşenleri yakından tanımak isterim ki, kaderimizi nasıl dize getirecekler anlayabileyim, güven ve teselli duyayım içimde...

O gün, bu boks antrenörü havasında, iriyarı, uzun yüzlü adamı, anlattılar... Anlatanlar, hoşgörülüğün dağarcığını kapalı tuttular. «Türk Mac Carthy'si» dediler... Yani uçan kuş, sola doğru uçuyorsa, fenasına gidermiş... Ozanmış, üstüne üstlük (Ayyy, kimbilir ne duygulu şiirler yazmıştır...) Otuz yedide birden, Türkiye'nin ışığı dokuz mu, o kırk dokuz ışıkla parlamış... İrkçi, mukad-desatçı, v.b... v.b...

27 Mayısta azıcık tutuklanmış, azıcık... Işıklarının arasına 27 Mayıs'ın ki de katılınca, hemen bırakılıvermiş...

Anlatanların tutuldukları noktalara ben tutulmuyorum... Bizde herkes sadece öz özünü affeder Öz özünün yaptıklarını meşru bulur... Sadece özü vatanseverdir. Sadece özü devlet idare edecek güçtedir, aklına

— Arkadaşımızın beklemekte

Ben k

Sahneleri süsleyen rengâren!
Sesi bülbül, teni gül, gece

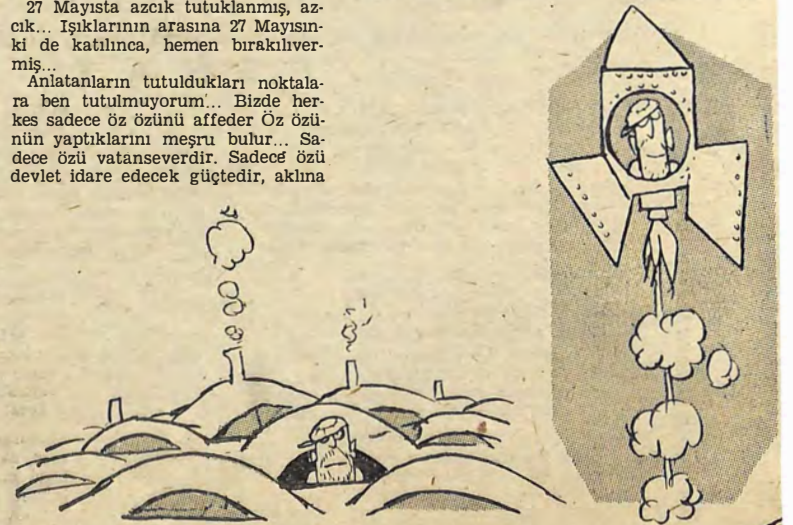
Musikide ye
Hem söyler,

Elimde kastanyetler belimde
Sanatı icra için çalkalanır g

Güfte benim
Nükte üzere:

Çevremde fır dolanır güzelle
Arı değim kariyim müzik bu

Tahmin edin
Ayol beni h

İlk köylün

Sokaklarda öpüşmek serbest. — Gazeteler —

Yazısız

ANKARA MEKTUBU

Başka bir çapı var bu cins «katıksızlıkların»...

Renksiz bir hayatı renklendirmek... Tiyatroda birinci rango'da oturabilmek, davetlere gidebilmek, veya daha fazla itibar sağlamak için özlerni kamu hizmetine sunanları hazmedemiyor içim...

Bunu Tevetoğlu için mi söylüyor-sun?

Yooo, şu anda aklıma geldi de, ondan söylüyorum...

Birdenbire Adem'in kemiğinden

Havva fıskırıcısına, topraktan fıskıran devlet adamları geldi de aklıma... O adamların kasığından, gene Havva örneği, garip adamların, çıkar adamlarının, ürkek adamların fıskırması geldi de aklıma... Ben isterdim ki, düpedüz iktidarı iktidar için isteyen adam fıskırsın, ama kavisine kavi, amansızına amansız...

Tevetoğlu'yla henüz tanışmadım... Tanıştıktan sonra ikinci bir portresini sunacağım!...

Nimet ARZIK

— Elektriklerin kesildiği geceydi... Genç, yakışıklı ve uzunca boylu olduğunu söyledi, ben de inandım!...

oşlanmayan bir hali var!...

mim?

elebeğim...
çiçeğim...

k: Dekor ve kostümlerim...
n oynarım yalnız eksik eteğim...

lan bir şal:
im...

ste benim on parmakta on hüner,
rdan gibi tormalanmış mertliğim...

aldan tatlı,
peteğim...

n kimim? Çok hassastır yüreğim,
s tanır, lokum gibi erkeğim...

Samim AGAR

estiği anda... Bütün meziyetlere sadece özü sahiptir...

Ne diyorlar Tevetoğlu için öz-öz-cüler?... Bilmem hangi tarihte uyduluk değiştirmek istemişmiş!

İnsanların haklarının arasında o da var!

Ne diyorlar Fethi Tevetoğlu için?..

Fikirden fikre atlamışmış!...

Yaşayan insan, gelişen insandır. Gelişen insan, değişen insandır... Ancak o değişimler, içten gelme değilse, toplum buruklanabilir... Fethi Tevetoğlu'nda meydana gelenlerin içten olmadığını hangi ordinatör ispatlayacak?...

Daha ne diyorlar? İştahlıymış. Viski severmiş... Kimiz bulmuş da başını çevirmiş... Yooo, davetlerde viski veriyorlar...

O viski viski şişesi yazık, meslektaşımız Doğan Avcı'nın başında patlamıştı. Bütün Türkiye'nin dertlerini bırakıp «Tevetoğlu viski içti, domuz eti yedi» diye yazıda çocukluk ettiği için... Önce mahkûm olmuş, sonradan mahkûmiyeti kalkmıştı. «Domuz eti yiyor»un, kanunen hakaret olmamasından...

İKTİDAR İÇİN İKTİDAR:

Sahnemizde bazı sanatçılar görürüm... Düşünürüm sahneye çıkmalarının nedenini... Kimi, hayat şartlarını düzeltmek için çıkmıştır. Kimi daha itibarlı yaşamak için çıkmıştır. Kimi tesadüfen çıkmıştır. «L'art pour l'art», sanat için sanat güderek sahneye çıkamı azdır...

Politik sahnede de öyle. İsmet Paşa gibi, iktidar için iktidarı isteyenlere göynüm eğilmeye başladı artık... Fikirlerini paylaşmasam bile...

Ay'da!

Simsicak-bumbuz

YALÇIN KAYA

DOKTOR beyefendi, Önce mahsus selâm eder, değerli ellerinizden öperim. Gazetede çıkan yazılarınızın maşallah hepsini okuyorum. Çok fiyakalı yazıyorsunuz. «Bir de ben derdimi açayım da, Doktor Beyefendi vaziyetimi fiyakalı bir şekilde döktürsün.» dedim. Sıkıntımı çıkıp bana bir nasihat verebilirseniz, size çok pardon yanı.

Ben işveç'te çalışıyorum. Buraya geleli üçbuçuk yıl oldu. Şimdiye kadar hiçbir karı-kız dalgasına girmemişim. Zira bu milletin kızları gayetle soğuk olup insana kolay yüz vermemektedir. Hamdi ağbimin gönderdiği mecmuadan bunun vahim bir şekilde yanlış olduğunu öğrenince, derhal paçaları sıvadım. Mecmua diyor ki, «Bir restoranda masada yalnız başına oturup bakmakla işveçli kız araklayamazsın.» diyor. Ben zaten geçen haftaya kadar hiç restorana gitmemiştim. Kariyi, kız hep yolda ve otobüste araklamaya çalışıyordum. Yolda herkes kendi dalgasında. Otobüse gelince, bunlar bizim otobüs dalgalarından yana tın tın. Sıkıştır, okşa, sev; tüyleri kımlamıyor. «Kazara dokundu.» diyorlar. Akıllarında ondan yana hiçbir kötülük yok. Böyle düşünüyorlar, ne yapacaksınız? Otobüsü yalnız yolculuk için kullanıyorlar.

Mecmua öyle deyince, lâcivterleri giyip bir restorana gittim. Büfenin yakınında bir masaya demir atıp vaziyeti dikizlemeye başladım. Daha başlamamla çarpılmam bir oldu. Karın diye bir kız ki, yutkun yutkun, boğazını doksan dokuzluk tesbihlere çevir. Yalnız erkekler değil, bütün kızlar «Karin, Karin!» deyip etrafında dolaniyorlar.

Hemen vaziyetimi alıp kızı kesmeye başladım. Başladım amma, fos. Kız, başını öbür tarafa çeviri çeviriyor. Göz süzdüm olmadı, göz kırptım olmadı, dudaklarımı ı-sırdım olmadı, elimle saçlarımı taradım olmadı, burnumu kaşıdım olmadı... Yüz vermiyorum vesselâm. Bu sefer kafam attı. Masasına kadar gidip randevu istedim.

— Bu hafta olmaz! deyip başını çevirdi.

Doktor Beyefendi, vaziyetimi bir bilseniz. Kıza fena tutuldum. Şimdi derdimi size açık çaresini soruyorum.

ACABA BURNUMU MU BEĞENMEDİ?

rum. Bu arada gönderdiğiniz fotoğrafa da bir göz atarsanız, belki işiniz kolaylaşır. Resmim rötüş görmemiştir.

Acaba bu kız benim burnumu mu beğenmedi? Zira hazret, epeyce etli olup esaslı bir operatörün eline geçse, beş tane işveçli burnu çıkar.

Derdime gazetenizde bir an önce cevap verirken lütfen adımı yazmayın.

Doktor Beyefendi, Derdime hâlâ cevap yazmadığınız iyi oldu. Karin benim eve gelmeyi kabul eder gibi olup sonradan çevitti. Ben sevinerek masama dönerken: — Öpüşeceksek, sana gelirken sabit ruj süreyim! dedi.

Gelmiyeceğini işte bundan anladım. Acaba neden böyle yaptı? Dansa kaldırmadığım için dans bilmediğimi çıkıp beni geri kafalı mı buldu? Yoksa burnumu mu beğenmedi? Sağlarda da iş yok ya...

Aman Doktor Beyefendi, bunun cevabını bari bir an önce çıkart. Adımı yazma ki, bütün Kütahyalılara rezil olmayayım.

Doktor Beyefendi, Cevabı geciktirmen yine isabet olmuştur. Geldi be yavru! Allah!...

Evi ne olur ne olmaz diye esaslı bir şekilde temizlemiştim. Sonra özel olarak temizlik yaptığım çakılmasın diye, ortalığı kasten batırdım. Kül tablasını yere boşalttım, üç gazete yırtıp parçalarını oraya buraya dağıttım. Bunları yapıyordum ama, Allah sizi inandırсын, geleceğine hiç aklım kesmiyordu.

Geldi. Vallah billâh geldi... Biraz votka falan derken, vaziyetine getirip kız fiyakalı bir şekilde öptüm. Bu arada göğüslerini bir yoklayayım dedim, hemen elimi itti:

— Haftaya, dedi.

Sonra da:

— Yatacaksak, cici çamaşırlarımı giyip geleyim, dedi.

Küfredecektim, kendimi kolay tuttum. «He me» deyip bozukluğumu gizledim.

Bana bunu niye yaptı dersiniz?... Gelmiyeceğim dese yine iyi. Çamaşır mamaşır deyip benimle gırgır geçmesi niye?... Evi pis bulmuş olmasın.

Galiba burnum tuhafına gitti. İki de bir elleyip kıkır kıkır gülüyordu. Aman Doktor, derdime bir çare. Bu sefer cevap yazın artık.

Şey be, Doktor, belki de göğsünü tutmak istedim diye kızdı. Bazı kadınlar, işin başında göğüslerinin tutulmasından hoşlanmazlarmış. Pörsümüştür falan filân... Bununki taş gibiydi. Fakat belki de kauguklu sütyen takmıştı. Dalgası çakılacak diye yoklatmadı belki.

Doktor Beyefendi, Yine geldi be! Afferin vallah!... Yalnız tatsız geçti. Aşağıda açıklayacağım.

Evin temizliği meselesini bu defa başka türlü hallettim. Önce pisledim, ondan sonra da temizledim.

Geldi. İhtikten sonra öpüştük, koklaştık... Bak ne kadar hissisim, Doktor. Sanki sevişmedik. Öyle işte. Sevinmiyorum. Halbuki başka zaman olsa, taklalar, nağralar atardım.

Geceyi beraber geçiririz sanmıştım. Bir kere seviştik, o kadar... Sonra kalktı, gitti. Ben ne anladım bu işten?...

Acaba, diyorum öpüşürken hayvan gibiydim de, ondan mı kaçtı?

Burnundan dolayı lüzumsuz yere kuruntulanmışım. Öpüştüğümüz zaman:

— Burnuna bayılıyorum, dedi. Ben zaten büyük burunluları beğenirim.

Bir daha gelirse, ki sanmam, kendisine öpüşme sırasında çok yumuşak davranacağım. İşveçliler ateşli muamelelere alışık değil Herifler kadın değil de tüy okşuyorlar sanki.

Doktor Beyefendi, bari bu sefer kaytarma. Bir iki satır bir şey yaz da ferahlayayım... Yoksa evi fazla mı temizledim. Kızda Hippilik mipilik de yok ama...

Doktor Beyefendi, Aşkolsun kıza, yine geldi. Geldi ya, güneş doğarken hemen sıvıştı. İstese kalabilirdi. Çünkü günlerden pazardı. «Bütün gece yetmedi mi?» diyeceksin. Yeter mi be?

Neden gitti, bilmiyorum. Bilsem, zaten sana yazmam. Hem o kadar da yumuşaktım. Evin temizliğine de bahane bulamaz. Çünkü bu kere çok daha başka bir şey yaptım. Pisledim, temizledim, arkasından yine pisledim. Söyle gözünü seveyim Doktor, artık buna ne bahane bulabilir?

Meselerimle de hiç ilgilenmedi. «Ha, hu» dedi geçti.

Doktor be, yaz artık cevabı.

Doktor Beyefendi, Ne senden bir çare, ne de bu kızdan bir kurtuluş... İyice sıvaştı yanı. Gece gündüz bende. Kendisi işe gitmediği gibi, beni de yollamıyor. Aksi ya, benim de gözüm onun kız kardeşinde. Kristin, bambaşka bir insan. Ablası kadar güzel değil ama, çekici. Bir akşam Karin'i sormaya geldi. Kendisini saatlerce öptüm. Ablası uykudaydı. Öpmesine öptüm de, daha ileri gidemedim. İzin vermedi. Ablası içeride uyurken, o iş olmazmış. Vicdanı müsaade etmezmiş.

Yavrum Kristin, senin incelliğin beni mahvedecek!... Ne olur «He» dersan sanki? Ablanın içeride olmasını ben istiyorum muyum sanıyorsun?... Yapışkanın biri o. Elimi, burnumu ve bütün bedenimi ondan koparabildiğim an, sevincimden domuz pastırması yiyeceğim. Günah münah, yiyeceğim! Vallahi canıma tak dedi! Bir de çene var ki... Her şeyime karışıyor, Yok üstüne, yok kaşıma!

Doktorcuğum, düşün: Bir yanda Karin diye bebek gibi bir kız, bir yanda da onun çirkin sayılabilecek kız kardeşi... Öbür yanda ise güzel den kaçıp çirkinine koşmak isteyen ben.

Acaba ruh hastası mıyım?... Değilsem bile yakında mutlak olacağım. Zira nereye baksam Karin'in kalçası ile karşılaşacağım. Tabak kalça, bardak kalça, kaşık kalça, tuvalet kalça, ayakkabı kalça, plâk kalça, televizyon kalça, kapılar-koltuklar kalça, pijama kalça, yatak kalça, çorap kalça, eldiven kalça. Tüh Allah kahretsin!...

Kütahya'da Nusret Dayı diye bir komşumuz vardı. Bu adamın alıp boşağı kadınların haddi hesabı yoktu.

Ben bu adama bir kere sordum: — Neden bu kadar çabuk boşu-yorsun? diye.

— Bir kadının yüzü kalçasına karıştı mı, tutmam, hemen sepetlerim, dedi.

— Nasıl yanı?

— Yâni yüzünde kalçasını, kalçasında yüzünü görmeye başlamışsam...

Doktor Bey, bunun adı «Bıkmak» galiba. Fakat ben Kristin'den asla bıkmayacağım. Bundan eminim. Ancak kız bana fazla yüz vermiyor. Burnumu çirkin bulmuş olabilir diyorum. Ablâ mabla bahane gibime geliyor.

Sen ne diyorsun? De bir şeyler Allahşkına, Doktor! Neşriyat ücreti kaç para tutacaksa, gazete bana bildirsin, trink ödeyeyim.

Yalçın KAYA

Yazısız

Sayfamda büyük yenilikler

Dikkat... Dikkat...

Son derece sayın okuyucular...

Uzun zamandan beri kâh düşünerek, kâh sırtarak, kâh da bozularak okuduğunuz bu sayfamda asrın ilerlemesi ve teknolojinin çok lâubali bir hal almasını göz önüne getirerek büyük değişiklikler yapmaya karar verdim... Bu duruma göre aşağıda belirteceğim yenilikleri okuyun ve neticeyi bambaşka açıdan aldığımı kabul edin... İşte o kadar...

1 — Genel olarak basık tekniğini Avrupa'da son kullanılan Çiftturuca çevirecek, gerek münderecat, gerek müsferazat bakımından en modern seviyeye çıkacağım...

2 — Yazılarda daha isabetli ve daha cesur olacak, bütün meselelere acele olarak parmak basacağım... Yaaa...

3 — Kadın, moda, soda, kanyak ve bilumum müskürat ve cemiyet hayatını eleştirecek, kimsenin gözünün yaşına bakmıyacağım...

4 — Gerek lizampa, gerekse pajinasyon bakımından en şahane örnekler verecek, kimsenin bu örneklerle karışmamasını rica edeceğim...

5 — Vukuat, hâdis, cinayet, kız kaçırma, kan dâvası, karmanıyolculuk gibi heyecanlı konuları yerinde, kendi yağından olarak en seri olarak önünüze süreceğim...

6 — Yapacağım hamlenin daha nezih olması için kadrına baskın hayatının en gaddar kalemlerini katacak, icap ederse idarehane yatacağım...

7 — Dış politika, siyasî icmal, dünya, Ay, Merih, Uranüs meselelerini elektrofotolojik âletleri ile en seri olarak her gazeteden önce verecek ve bütün basını atlatacağım...

8 — Okuyucularla bundan sonra daha lâubali ve yüz-göz olacak, onların derterini kendi derdim gibi kabul etmeyip, gelen mektupları daha seri olarak kâğıt sepetine atacağım...

9 — Ayrıca, sinema, tiyatro, konser, jübile gibi konularda çok merhametsiz davranacak, kimseye hesap vermiyeceğim...

10 — Her türlü spor temas ve hareketlerini iyice izleyecek ve çevrilen dümenleri herkesten gizleyeceğim...

11 — Sayfamda ayrıca bir memleket hizmeti olarak (İstanbuldaki muslukları yaptırma) kampanyası açacak ve hamiyetli vatandaşlardan toplanan paraları deve yapıp o paralarla her akşam Degustasyonda içeceğim...

12 — Bütün bunlardan ayrı olarak ayda bir kere sekiz renkli şahane bir ilâve verecek ve bu ilâveye ilâve olarak başka bir ilâve vereceğim...

13 — Bana en aşağı yüzbin liraya mal olacak bu büyük hamlemi siz okuyucularımdan cesaret alarak yapmanın verdiği kıvançla birlikte yapacağım bütün bu büyük hamlenin neticede milletimize daha etkili olmasından dolayı meydana gelen tesirlerini ve efkârı umumiyedeki yankılarını hesaba katarak kendimizin daha ziyade bu şekilde olmamızın sebebiyle yapıldığını unutmayacak ve ne şekilde olursa olsun yılmayacağım... dedi ve ifadesini imzaladı...

BİZİM EVE GİREN HIRSIZ AÇIK MEKTUP

Muhterem hırsız arkadaşım...

Geçenlerde eve gelince sizin bana çaktırmadan içeri girdiğinizi, yatak odasını, banyoyu altüst ettiğinizi, elbiselerimi, gömleklerimi karıştırdığınızı, buzdolabındaki suçuğınızı yediğinizi ve buluşukları yıkamadan salona geçip benim emektar traş makinemi yürüttüğünüzü ve gene girdiğiniz pencereyi kapamadan kıldığınızı anladım... Bu yaptığınız ne hırsızlığa, ne insanlığa yakışmaz... İnek... O anda ben üstümüze gelseydim, garanti verecek bir cevap bulamıyacağınız için beni işleyip bir de affedilmez bir hareket yapacaktınız... Başkasının evine girip onun traş makinesini çalmak kolaydır... Fakat erkekse git de berberde traş ol... Bu terbiyesizliğinizi mahalle bekçisine söyledim... O da sizi çok ayıpladı... Sizi toplumun önüne çıkartıp rezil etmiyecektim... Fakat kaldırığınız makine hem gayet iyi çalışıyordu, hem de sakallarıma ona almıştı... Ben senin bir şeyini haberin olmadan alsam bozulmaz mısın? Neyse bir daha yapma... Ayıp oluyor... Bilvesile hümmetler eder, bundan sonra gireceğin evlerden kaçacağın şeyleri iyi seçmeni temenni ederim...

NOT: Makinenin bıçaklarını iyice temizlemeden traş olma... Kesmez...

EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

Oylara yan bakalım

KAR YAĞDI BÖYLE OLDU

Son günlerde İstanbul'u bastıran kar yüzünden kaymalar çoğalmış ve bilhassa ellisinin üstündeki hanımlarımız sık sık düşmüşlerdir... Bunun üzerine (Düşen Kadınları Korumak) Derneği faaliyete geçerek bu gibi kayan hanımlara ayak keçesi ve kasık bağı dağıtmıştır... Kışın zalim geçeceği Meteoroloji Müdürlüğü İhsan Mutedil tarafından bildirilmesi dolayısıyla aşağıdaki dokuz tedbire bütün İstanbulluları davet ederiz... (İki kişiliktir).

1 — Bütün erkek, kadın vatandaşlarda çekme halatı, takoz, baston, şemsiye bulunacak, karlı havalarda ekipler ani teftişlerle bu malzemeleri bulundurmayanları Şişhane'den aşağı kaydıracaklardır.

2 — Donlu havalarda erkeklerin pantolon, kadınların manto giymesi şarttır... Giymeyenler hakkında takibat yapılacak, yapılmadığı takdirde ayrıca bildirilecektir...

3 — Duraklarda biriken kalabalıktan önde duran beş kişi gelen otobüse binecek, geri kalanlar yayan gideceklerdir...

4 — Her İstanbullunun ayrıca titremesini önleyecek tertibat Belediyeye dağıtılacaktır. Bu tertibatı almayanlar görüldükleri anda itlaf edileceklerdir.

5 — Limon, portakal, greyfurtan alınan C vitamini fazla miktarda alanlar yakalanarak

bunlara zorla kar suyu içirtilecektir. (Her ne demekse).

6 — Kartopu oynamak, kardan adam yapmak, kar, buz yemek yasaktır. Yiyecekler ve yedirenler aynı derecede suçludurlar.

7 — Odun, kömür, gaz gibi ısıtma maddeleri adam başına iki yüz gram olarak hesaplanmıştır. Her vatandaş 150 kalori alacak fazla alanlar kaloriferin üstüne oturtularak aldıkları kaloriler çıkartılacaktır...

8 — Ayağı kayarak düşenler kimseye tutunamaz... Tutundukları takdirde başkasını da düşüreceklerinden, düşerken bu hususun göz önüne alınması...

9 — Bu maddeleri karlı havalarda tatbik etmek şarttır... Aksi halde mesuliyet hava şartlarına göre değişir...

HAVA RAPORU — Önümüzdeki haftalarda hava sabahleyin puslu, öğleye doğru acıklı, öğleden sonraları karlı, akşamları da buzlu olacak, suhnet adamına göre değişecektir...

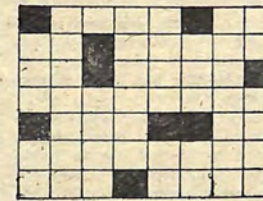
GAYET BASİT BİR BULMACA

SOLDAN SAĞA :

1 — Vatile Homerosun Zetisten olan çocuğunu kaçıran Sirke tanrısının İda dağında unuttuğu çocuğun adı — Motoryumun simgesi. 2 — Balıktan çıkan bir nevi reçine — Apehilerde en yüksek tepenin Latince adı. 3 — Masraf etmekten emir — Ezme. 4 — Çalındığı zaman kullanılmaz — Bir virtüs. 5 — Kardeşinin karısı Lord Vikisterler yakalayan ve devrinin en büyük Ekspersyonist ressamlarından birinin kayıp pederi — Sarnıç sularını denize döken kanala açılmış boru.

YUKARDAN AŞAĞI :

1 — Hususi kokulu — Virajlarda trafikçilerin kolunu yana kaldırmasından dolayı yapılan hareket. 2 — Kendi kız fakat ablası bakiere olan kadın. — Ankara'nın en meşhur caddesinde bulunan — Sıvı. 3 — Tarihte (Müthiş İvan) diye adı geçen Rus Çarının yakalatarak kendisine bir miktar gümüş hediye ettiği meşhur Çek edibi (Üç kelime) — Zarar vermeyen âlet. 4 — Pılâvdan dönenin kaşığı kırılışın mânâsına başka bir kelime — Baş pehlivanlara verilen yelek. 5 — Taşt araçlarının gittiği yola verilen ad — Mâzide kalan şey.

NOT — Yukardaki bulmacayı çözmek için bir saat kadar uğraşın. Çözemezseniz üzülmeyin, çünkü dalgamızı geçtik. Ama sizle değil... Bu gibi bulmacaları yapan kimselerle.

Kayıp ilânları

(Kaybolan şeylerden hiç kimse mesul değildir.)

FILE İÇİNDE — İki kilo domates, yarım kilo köftelik kıyma, bir kilo dolmalık biber, iki kutu temizleme tozu, buluşuk teli bir ev kadının elinden kaybolmuştur. Bulan da sağ olsun, bulmayan da...

BİR KÂĞIDA SARILMIŞ — İki adet peynirli börek kayıptır. Her halde bu zamana kadar biri bulup yemiş olmalıdır. Eğer yemediyse, hemen yesin... Çünkü börek soğuyunca yenmez...

— Müjde Süleyman bey. Bundan böyle nüfus dairesinin hiç işi kalmayacak.

O dakika kavradı Süleyman bey meseleyi ama ne olduğunu bilmiyordu. Haber mutlaka yine bu İlyas denen hınzırdandı...

— Ne var?

— Seninki sabahın kör ışığında gelmiş. Geldiğinden beri de başını kaldırıp bir kerecik olsun etrafına bakmadı. Boyuna defter, boyuna defter...

Dişlerini sıkı Süleyman bey... içinden:

— Hiç kimse bizim başkâtipliği yürütmedi ama, bu namussuz yürütecek, dedi. Ulan belâ mıdır, berzak mıdır, nerden geldi lan başımız bu velet! Şundaki gözleri bak, nasıl keskin... Ya surat, o hiç gülmeyen surat. Belki de ilerde müdür de olur. Baksana benimle konuşurken bile ayağa kalkıyor, kimbilir müdürün odasına girse nasıl davranacak? Ya vali, belki de valinin eteğini öper. Ulan dert be, nerden geldi bu dert başımız? Ben zaten rüyamı görmüştüm canım, rüyamda aynı bunun gibi, kuru biri elimden tutup beni bulanık suyun içine atıyordu. Ben bulanık suyun içinde çırpındıkça, bu boyuna tekme yapıyor...

— Bir şeyler düşünmek gerek, evet bir şeyler düşünmek gerek!...

Saat tam onda dokunulmazlığı olan Dehri efendi geldi. Kapıdan girer girmez de:

— Müdür geldi mi? diye sordu.

İki gün üstüste işletileceklerini düşünen Süleyman bey:

— Sanki bilmiyor musun müdürün saat kaçta geleceğini? diye sordu.

— A be bilirim. Bilirim ama, o lur insan eder karisiyle kavga, gelir biraz erken...

— O karisiyle kavga etmez...

— Çocuklar akşam uykusu tutmadı beni...

Hasan bey:

— Haydi seni rontgencilğin tutturmamıştır, ya bizim İlyas efendiyi kim tutturmamış?...

— O da mı uyumamış?

— Uyumamış, ama senin gibi yaktakta bir bu yana bir o yana dönmemiş, giyindiği gibi buraya gelmiş.

— Niçin?

— Niçin olacak, defterlerine kavuşmaya.

— Evlendirmeli bu delikanlıyı. O zaman hiç olmazsa evde yapacak iş bulur. Kalkıyor sabah erken, yok yapacak iş, alıyor soluğu dairede. Ama ulsa yanında bir kari, gelmez böyle erken...

Süleyman beyin aklına yattı bu fikir. Doğru söylüyordu Dehri efendi, bu oğlanın bir karısı olursa böyle öğle yemeğe gitmemeler, sabahleyin erken gelmeler olmazdı. Mutlaka karısı onu öğle yemeğine bekler, sabahları da geç gönderirdi. Hiç olmazsa, nasıl kendisi önce sabahları pazara gidiyor, evin sebzelerini alıyorsa, yarın o da evlenirse, o da alacaktı... Evlendirmeli bu oğlanı...

Saat tam on buçukta müdür geldi... Odaya şöyle bir göz attıktan sonra:

— Benim odaya gel Süleyman bey, dedi.

Süleyman bey, müdürün arkasından hemen girdi odasına. Ve müdür yer göstermediği halde bir koltuğa çöktü.

— Size yeni gelen arkadaşları soracağım, nasıl çalışıyor mu?

— Vallahi çalışmaya çalışıyor ama efendim, biraz kafadan sakat gibiler.

— Anlamadım?

— Meselâ bir başını eğiyor işin üzerine, hiç kaldırmıyor kafasını. İnsan arada sırada şöyle bir kafasını kaldırır etrafa bakar değil mi? Meselâ biz de elimize aldığımız işi hemen bitirmeye, yapmaya çalışıyoruz ama arada bir de başımızı kaldırıp etrafa bakıyoruz İnsan hep öyle ken-

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

dini işe verirse sonunda mutlaka yanlış yapar. Hem nüfus işi bu biliyorsunuz müdür bey, hiç dalgaya gelmez. Yanlışlıkla kızın ismini Ayşe yerine Aşe yazdın mı, ömrü bilâh onun ismi Aşe kalır. Artık vatan-daş, yok efendim benim ismim Aşe değil de Ayşe'yi diye mahkemelerde uğraşın dursun. Biliyorsunuz hani geçen senelerden bir soyadı yüzünden vatandaşın ne kadar mağdur olduğunu. Gerçi onu biz yapmadık, başka yerin nüfus kâtipleri yapmışlar ya neyse, vatandaş mahkeme mahkeme koşturdu ya. Bakın bir te harfinin ze harfiyle yer değiştirmesi neler açmış adamın başına. Gördünüz burada adam nasıl yakınıyor:

«Vallahi müdür bey, ben oraya soyadımı (Gözüağı) diye yazdırmıştım. Ama yazan memur, ze yerine te yazmışsa bunda ne günahım var. İşin yoksa mahkemelerde yok efendim, benim oram değil de gözüm-ağı diye koştur dur...»

Sonra efendim, bu İlyas efendi hiç çay kahve de içmiyor. Midem diyor, başka bir şey demiyor. Hiç genç insanın midesinde hastalık mı olurmuş?... Sonra bir şey daha var efendim, hiç de helâya gitmiyor... Memur insan bu, otura otura mutlaka ya küçük abdesti gelir, ya da büyük abdesti. Dün dikkat ettim, öğlen yemeğe gitmediği halde bir kerecik olsun helâya gitmedi. Oysa ki

saydım, Dehri efendi tam yedi kez gitti efendim. Yâni demem şu ki müdür bey, bu çocukta bir hal var. Biz arkadaşlar başından bir çok geçtiğine inanıyoruz. Belki de kara sevdadır. Hani olur da. Alamamıştır, sonra bozmuştur kafayı. Dün siz de gördünüz değil mi efendim?

— Neyi?

— Donunu. Donu da kıpırmazı. Hiç delikanlı bir insan kormuzı don giyer mi? Ya bugün sabahın kör karanlığında daireye gelmesine ne denir? Kalkmış kör karanlıkta daireye gelmiş. Var muhakkak kafasından bir zoru ki, uykusu falan tutmuyor... Sonra biraz da kulağı ağır işliyor. Ben bugün bizim evde hanıma bahsettim bunlardan menenjit geçirmiş olabilir dedi. Menenjit de mutlaka bir iz bırakmış insanın üzerinde...

— Neyse Süleyman bey, sen göz kulak ol! Pek fena çocuğa benzemiyor...

— Benzemiyor, asla benzemiyor efendim. Yalnız işte biraz tuhaf. Belki daha intibak edemedi de ondan. İlerde intibak ederse tahmin ediyorum o da normal memurlar gibi sabahleyin saat dokuzda gelir, sonra efendim çay içer, bir kaç kez tuvalete gider...

Süleyman bey çıkarken, müdür:

— Nasıl Dehri efendi geç geliyor mu yine? diye sordu.

— Vallahi onu idare edelim artık

müdür bey... Pek geç gelmedi. Ben saat tam dokuzda beş kala geldim. Dehri efendi de dokuzu on geçe geldi...

— O işler cumaya bitsin Süleyman bey...

— Vallahi efendim ne diyeyim? Bilmem ki...

— Canım yanıma yeni gelen İlyas efendiyi de al!

— Vallahi bir yanlışlık yapar diye korkuyorum efendim,

— Dikkat edersin.

— İstediyin kadar dikkat et. Bir insanın kafası tam olmadıktan sonra...

— Ben biraz dışarı çıkacağım Süleyman bey. Arayan olursa...

— Derim efendim... Kayınvalidesini uğurlamaya gitti derim...

Süleyman bey, içi rahat bir şekilde odasına döndü. Demek müdürü de kendi düşündüğü gibi düşünüyordu. O da İlyas efendinin halinden memnun değildi. Öyleyse başkâtiplik koltuğu tehlikede değildi artık... Ama belli olmazdı. Belki de müdür onun mahsus ağzını aramıştı... O da bu arada aptal gibi İlyas efendinin başını işinden hiç kaldırmadığını, öğleyn yemeğe gitmediğini, sabahleyin de kör karanlıkta geldiğini söylemişti... Şimdi müdür, bütün bunlara mım koyacaktı.

«Hu, demek ki bu çocuk çok çalışkan... Öyleyse başkâtiplik görevini en güzel bir şekilde bu yapabilir...»

O zaman bizim koltuk... Uf Allahı...

Ama müdür, müdür de dalgacı değil miydi? Onun bir gün zamanına göre göre geldiğini gören var mıydı? Yoktu... Öyleyse benim gibi bir başkâtiplik çoktu bile o müdüre... Hem nesi vardı kendisinin? Vatandaşın işini zamanında yapmıyordu? Hangi vatandaş:

«Git, senin işini yapmayacağım!» demişti...

Vatandaş biraz bekliyordu hepsi o kadar. Bugün hangi devlet daire-sine gitse orada bekleyecekti. Çünkü, devlet vatandaşın işinde sıra gözetirdi. Mademki kanunlar karşısında vatandaş eşitti, öyleyse iş gördürmede de eşit olmalıydılar. Süleyman efendi çok çay içerdi, çok konuşurdu. Ama bunlar kendi kabahati değildi ki. Çay içiyorsa, içi istiyor da ondan içiyordu. Çok konuşuyorsa, Allah kendisini öyle yaratmıştı, ne yapardı? Hem çok çay içmesinin, çok konuşmasının kime zararı vardı ki?

İçeriye girince, Dehri efendiyi:

— Dehri efendi, dedi, müdür biraz sonra gidecek, o zaman hiç helâdan çıkma!

— Aman güzünü seveyim be Süleyman bey, söyledim vallahi gece hiç uyuyamadım diye, sen n'olur beni idare et bugün, gidip biraz kestireyim. Yoğusam bu gidişle hasta olacağım...

Süleyman bey:

— Olur ama, bir şartla, dedi. Hepimiz birer çay!

— Ulsun be! Ne zaman gidiyor müdür?

— Hay yaşasın müdür. Müdürün iyisi dayresinde oturmaz hiçbir zaman. Oturamaz ki, memurlar iyi çalışsalar. Haydi bakalım Haydar, süle ordan çay bize.

— Kaç tane?

— Kendine de süyle, altı tane!

— Beninle beraber beş Dehri efendi. Neden derssen İlyas efendi çay içmez. Malûn a, mide meselesi...

— İçmezsin sen İlyas efendi?

İlyas duydu, duymamazlıktan geldi...

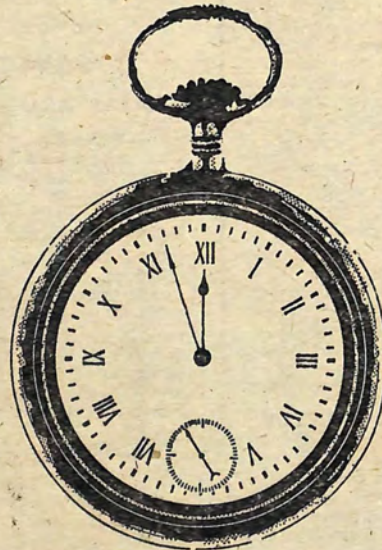
Dehri efendi:

— Hakikaten sağırdır bu delikanlı, dedi. Pekiyi, süyle beş tane...

Saat onbirde Hasan bey:

— Gözünü seveyim Süleyman bey, bizim hanımın ayakbağını vermiştin tamirciye, düzü erken kapatıyor, gidip alayım, dedi...

(Devamı var)

Reklâm, İşlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ

yurt içinde ve dışında

EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN

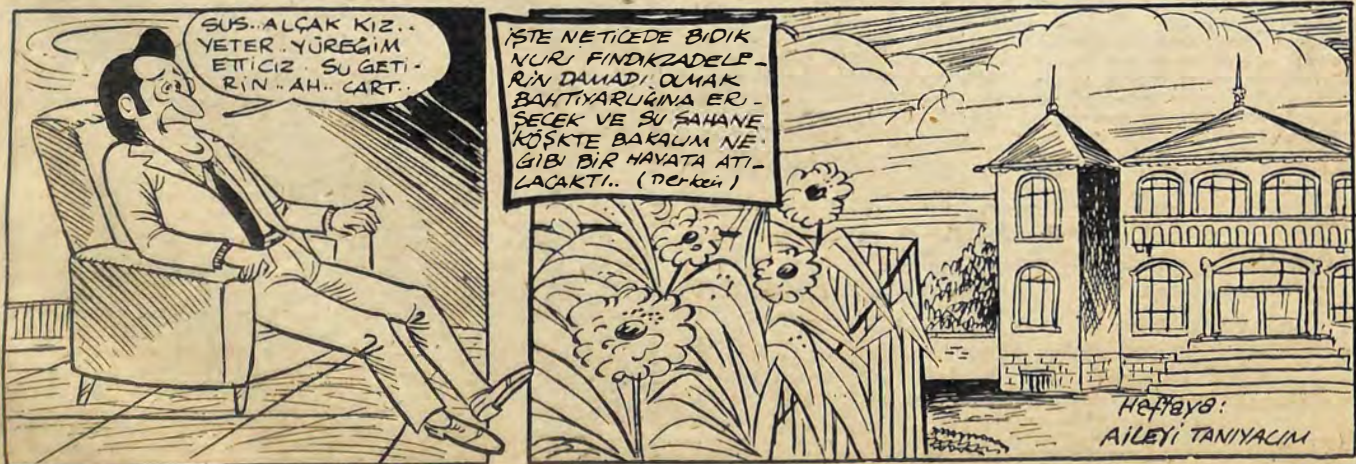
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3

Telefon: 2766 00 - 2766 01. İstanbul

(Basın : 60135 — 24)

EDVARD, Ay'a ilk ayak basan kahramandı. Amerikan, Rus, Çin ve Fransız kanlarını taşıdığı halde Monako'da dünyaya geldiği için, Monako vatandaşı sayılıyordu. Yirmiki yaşındaydı ve özellikleri bilinmeyen kendi yapısı bir araçla bu tarihi yolculuğu gerçekleştirmişti.

Bu büyük mucizeyi gösterene kadar kimsenin dikkatini çekmeyen delikanlı, çıktığı yolculuktan döner dönmez halkın ve gazetecilerin hücumuna uğradı. Tebrik edildi, demegler verildi, bir kahraman gibi omuzlara alındı. Artık çevresindekilerin kendini bırakacaklarını uyararak binbir çeşit soruyla karşılaşıncı, dünyadaki hayatın Ay yolculuğundan çok daha çetin olduğunu biraz geç de olsa nihayet anladı. Kırain aklına ne eserse soruyordu:

— Anneniz, babanız var mı?
— Kaç kardeşiniz?
— Kadınlar hakkındaki düşünceleriniz?

— Ne zaman ve nerede doğdunuz?
— Bunların yanı sıra bazıları da kendilerince daha ilginç sorularla bulnaltıyorlardı delikanlıyı:
— Esnemeyi sever misiniz?
— Gece hayatından hoşlanırmısınız?
— Aşağı yukarı haftada kaç rüya görürsünüz?

Çevresindekiler fezadan ve yolculuk yaptığı araçtan çok bir takım ipe sapa gelmez şeylerle uğraşıyorlardı nedene. Onlar sordu. Edvard cevap verdi, onlar sordu, Edvard cevap verdi, sonunda istediklerini elde etmiş olacaktı ki delikanlıyı bırakıp, anasını ve kardeşlerini bulmak için herkes bir tarafa yöneldi.

Ay fatihinin, limanda seyir kura-biyecilik yaparak hayatını kazanan yaşlı annesini bulmak gazeteciler için hiç de güç olmadı. Yanıp sönen flaşlar altında sorular yağdı:

— Oğlunuzun yaptığı işten haberi-niz var mı?

Kötü bir haber alacağını uman kadıncağın yüzü buruştu:

— Gene polislin eline mi düştü?
— Hayır, dedi gazeteciler. Ay'ı fet-hettin!

Elini kulağına götüreren kadın sor-du:

— Anladım, ne haltetti?
— Ay'ı fethetti.
— İç etti ha?... Aah, ahl Yapar o ser-seri... Büyüyünce ne mal olacağı daha küçüklüğünden belliydi. Henüz bacak kadar veletken paralarını mı çalmazdı, sokaklarda mı yatmazdı...

Kadıncağın derdini dökerken, ga-zeteciler şöyle not alıyorlardı: «Açık sözlü, mert bir kadın annesi. Bü-

yük bir dâhi olan oğlunun tertemiz geçen çocukluk yıllarını anlatırken gözleri yaşıyor, Ay yolculuğunu gerçekleştirdiği aracın planlarını se-kiz yaşındayken çizdiğini söylüyor-du.»

Anneye yapılan konuşma bitince, cezaevinden yeni çıkan babayı pis meyhanelerin birinde ele geçirdiler. Oğlunun başarısını öğrenen sar-hoş baba gururla başını sallayarak:

— Edvard'ın babası benim, dedi. Gerçi şimdiye kadar pek emin de-gildim ama, uçma merakı bende de olduğundan, soy çekimi bütün kuş-kuları attı içimden.

— Peki, çocukluğu nasıl geçti?
— Valla, onun için kesin bir şey söyleyemiyceğim. Zira aşığı ile ya-kaladığım anasını, o daha kundak-tayken terkettim.

Gazeteciler, babanın anlattıklarını şöyle not ettiler: «Hayatın güçlükle-rine bileğinin gücüyle göğüs germe-ye çalışan bu mert baba, mütevazı kazancı ile asrımızın en büyük ka-hramanını okutmuş, adam etmiştir.»

Ay fatihinin bir sokak fahişesi o-lan kız kardeşini müşteri ararken buldular. Küpelerini sallayarak kır-tan kız:

— Edvard'la iyi anlaşırdık, dedi. Onüç yaşına kadar tabii... Yani pi-yasaya ilk çıktığım güne kadar...

Gazeteciler sarıldılar kaleme: «Se-vimli bir kız. Namusuyla kazandığı parayı, seve seve kardeşinin ilmi çalışmalarına harcıyor.»

Erkek kardeşlerin ikisi de asker kaçağı olduklarından, izleri bulun-madı. Fakat bütün bu yalan neşri-yata rağmen, en büyük potu, yine Edvard kıldı. Davet edildiği bir te-levizyon programında «Ay'a neden gittiniz?» sorusuna şu cevabı verdi:

— Para kazanmak için... Zira i-neklerle dolu bu dünyada işsizlikten imanım gevremiş, her çaldığım kapı-da karşıma çıkıp derdimi dinleyen, «Reklâma yarayacak bir tarafınız ol-sa iş verirdik» demişti. Bunun için gittim ve Ay'a gitmenin, dünyada bir iş bulmaktan çok daha kolay ol-duğunu bu sayede öğrendim!

Hemen yayın kesilmiş ve spiker araya girmişti:

— Görüldüğü gibi Edvard şaka-dan ve espri yapmaktan hoşlanan orijinal tiplerdendir.

Bununla beraber bardağı taşıran son damla, Edvard'ın nişanlısı Mer-cedes oldu. Televizyonda «Şantöz» diye tanıtılan iri göğüslü kız, ünlü randevu evlerinin birinde sermaye-ydi!

Aaa... Bu kadarı fazlaydı doğrusu! Millî gururla böylesine oynanmazdı! Prens Rainier işi ört bas etmeleri-ni, Onasis'in gönderdiği yardım fon-u ile yeni bir araç yapıp, bu serse-ri kahramanı «Müebbet sürgün» o-larak Ay'a göndermelerini, gerçeği de bütün dünyadan gizlemelerini emretti.

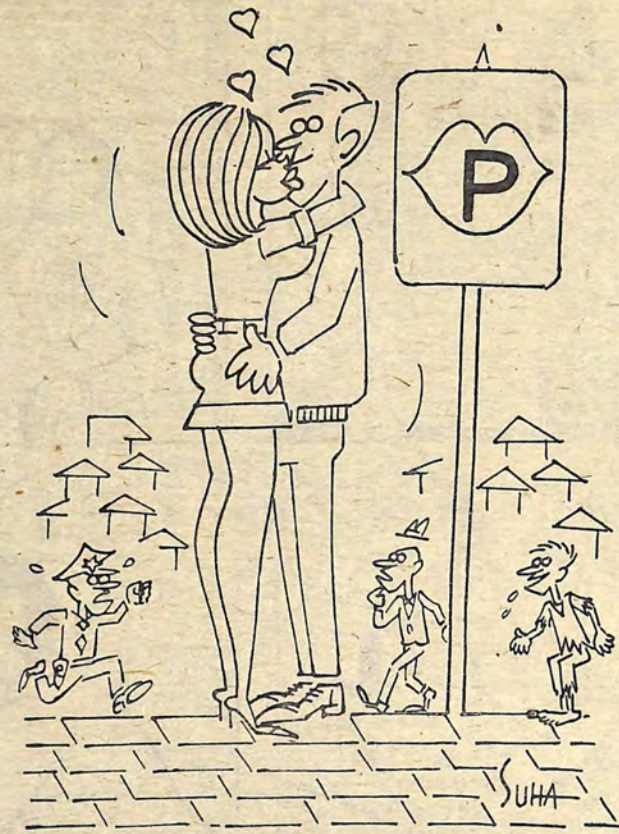
Emir yerine getirildi ve yaptığı a-raçla gece yarısı uzaya fırlatılan Ed-vard, bir daha yeryüzüne dönmek üzere gitti!

Halka gelince: Onlar haberi kulak-tan kulağa duyular. Önceleri «Ed-vard Ay'dan dönecek» diye çok bek-lediler ama sonunda, «Vay canına... Vakti saati gelince demek ka-hramanlar da azizler gibi dönmek ü-zere semaya çıkıyorlarmış» dediler.

G. Bideau'den
çev ren :

Süheyla AYKUT

Sokakta öpüşmek yasak değil. — Gazeteler —

NEW-YORK'TAN SELÂMLARLA

«İnsan, Amerika'ya gitti mi; mutlaka New-York'u görmeli» di-ye söylenen söz boşuna değilmiş. Hakikaten bu şehir gelin gibi süslüyor. Üstünde milyonlarca ve her ırktan insanın koştuğu bu garip şehirde Türkler de ken-dilerini bu sele kaptırmış. Mese-lâ lüks apartmanlardan birinde oturan bir Türk arkadaşım, «İs-tersem yaşayışlarına uyma. Senin unuttuklarını onlar hatırlatıyor-lar. Bir kere bizim altı kapıcı-mız var. Bunların görevi Mare-şal üniformasına benzeyen sık üniformalarla kapıyı açmak ve hafif bir baş eğmektir. İşte bu hizmetlerine karşılık apartman idaresinden bir not gelir her ka-ta. Bu notta bizim kapıcılara en azından on dolar bahşış verme-miz nazıkâne yazılıdır. Vermeme-yi bir ay deneyelim dedik, adam-ların ertesi ay bahşışleri ellerine geçinceye kadar yüzleri gülmedi bize» dedi.

— Tabii biz de buradaki yabancı dostlar tarafından davet edilin-ce onların âdetlerine uyulm de-dik.

Yeni yıl münasebetiyle gittiği-miz New-York'ta birçok Türk arkadaş evinde toplanan Orhan ve Simin Barın Amerika'da on beş yıldan beri yaşayan bir çift. Şimdiye kadar hemen hemen hiç bir çift bu kadar uzun süre bir yerde kalıp da bu kadar fazla sevilip sayılmamıştır. Hele Simin Barın'ın misafirperverliği dille-re destandır. Nitekim o gece de Amerika'nın muhtelif şehirlerin-de tiyatro dersleri vermekte o-lan Şirin Devrim ve Tunç Yal-man'ı da evlerine çağırın Ba-rın'lar, New-York'ta oturan A-rif ve Lâife Mardin, Altemur Ki-lic'a güzel bir sürpriz yapmıştı. Şirin Devrim tek başına sah-neye çıkmaya lüzum olmadan

tam bir kol çengidir zaten. O ge-ce de herkesi kahkahadan çınlat-tı. Her sözünden Türkiye'ye olan özlemi fakat mektup yazdığı bir sürü dostundan tek cevap alma-masına karşı gösterdiği haklı kızgınlığı belli oluyordu. Şu an-da yüzlerce talebeye tiyatro ders-leri veren Şirin Devrim bir süre sonra başrolünü oynayacağı bir piyesin hazırlıklarıyla meşgul. Ellerindeki yüzükler ve pırlıl pırlı parlayan broşunun sigortası için dünya kadar para ödemekten şikâyetçi olan aktirisimizden bura-daki gazeteler sitayişle bahsediy-or.

Tunç Yalman'a gelince: O da hayatından çok memnun. Rejis-i-ni yaptığı piyesler iyi kritikler al-mış.

Altemur Kılıç'ın dertleri hiçbir zaman bitmez. Özel hayatındaki dertleri ona unutturan tek şey ti-niversitede okuyan kızı. Birleş-miş Milletlerdeki Çocuk Teşkilâ-tında çalışan Altemur Kılıç'ın bir derdi de kurucusu olduğu Türk televizyonuna faydalı bir şeyler yapamamak.

Arif Mardin ise, müzik sahasın-da yaptığı aranjman ve besteler-le burada çok tanınıyor. Hemen hemen her önemli caz plâğının üstünde Arif Mardin'in ismi var. İki de çocukları olan Mardin'ler, şehir dışında aldıkları çok büyük bir evde oturuyor ve buranın ta-nınmış kimseleri ile haşır neşir oluyorlar.

Burada yaşayan Türkler mem-leketimizi çok iyi tanıyorlar. Her ne kadar bunun dışında ka-lanlar var ise de, yüzümüzü ak çıkaranlar çoğunlukta. Gelecek yazımızda Washington'dan haber-ler vereceğim. Şimdilik hoşça ka-lın.

Leylâ ERDURAN

A K B A B A

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizlediği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiati : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Önemli olan

Arabasını romantik bir kıyıda durdurup, sevgilisini kollarının arasına alan genç adam:

— Sana bir itirafıta bulunmak zorundayım sevgilim, dedi. Ben... Nasıl söyleyeyim bilmem ki... Ben, evli bir erkeğim!

Derin bir göğüs geçiren kadın: — Az kalsın heyecandan kalbim duracaktı! dedi. Ben de, otomobilin sana ait olmadığımı söyleyeceksin sanmıştım!

20 yıl önce

— Hayat ne gariptir, diyordu arkadaşına. Karolin'le tam yirmi yıl bir arada mutlu yaşadık.

Arkadaşı sordu:

— Sonra ne oldu?

— Ne olacak, evlendik!

Fark

— Arkadaşıma sordu:

— Günümüzde hizmetçi ile patron arasında ne gibi farklar vardır?

— Bilmeyecek ne var, dedi arkadaşına. Her ikisi de aynı marka sigaraları içerler, yalnız sigaraları satın alan patrondur!

— Şey... Bana bir tavuk göğsü!..

Gelmiş ama...

Hiddetle elektrikli dükkânına giren kadın:

— Dün size telefon edip, sokak kapısının zilin bozulduğunu söyleyerek, bir usta göndermenizi rica etmiştim. Söz verdiğiniz halde neden kimseyi göndermediniz?

— Fakat madam, dedi elektrikli, gönderdiğim usta belki yirmi kere zilinizi çalmış, adamcağıza kimse kapıyı açmamış!

Usul

Yenilip yutulmayacak berbatlıkta bir salata yapan bekâr işkoçyalı, yurttaşlarından bir kadına sordu:

— İyi bir salata nasıl yapılır?

Kendi de işkoç kanını taşımasına rağmen kadın cevap verdi: — Zeytinyağından fedakarlık edilerek!..

Anlayış

Jacques Duval arkadaşına dert yaşıyor, kadınlarla anlaşmanın çok güç olduğunu söylüyordu. Adeta aynı dille konuşamıyorlardı.

— Öyle sıkıcı şey ki, diye devam etti, onlara kendilerini daima seveceğinizi söyledikleriniz zaman, her dakika seveceklerini zannediyorlar!

Yazısız

Rüya

Dağ sporları yapmaya gelen genç kız bütün otellerin dolu olduğunu görmüş, çok üzülmişti. Kızın haline acıyan otel sahiplerinden biri:

— Çok büyük yatağı olan bir odam var ama, içinde iki delikanlı yatıyor, dedi. Yanlarında yatmaya razı olursanız, sokakta kalmaktan kurtulursunuz.

— Ben kabul ediyorum, dedi genç kız. Delikanlılara sorunuz, rahatsız olmazlarsa geleylim.

Delikanlılar hiç de çiğ insanlar değillerdi. Genç kıza memnurlukla aralarına aldılar.

Ertesi sabah kahvaltıya inen kızın yanakları pespembe, delikanlılarınki ise asık mı asıktı.

— Nasıl, rahat uyudunuz mu? diye soran otel sahibine:

— Unutamıyacağım bir gece geçirdim, dedi genç kız. Sabaha kadar mışıl mışıl uyudum, bir sürü de rüya gördüm. Bitmek bilmeyen bir yokuştan kayıyordum, elimdeki sopalarla da durmadan iki yanımdaki engellere vuruyordum!

— Yoo, bu kadar soğuk odada şapkamı çıkaramam!..

Eski kazak

«V» yakalı kazağından dolgun göğüsleri gözükken ve pavyonun kuytu bir köşesinde yalnız başına oturan genç kız çok güzeldi. Bir süredir bakışlarını kızın üzerinden ayıramayan delikanlı, arkadaşlık kurmak amacı ile çekingen adımlarla sokuldu, bir başlangıç yapmak için:

— Yalnızsınız galiba, diye mırıldandı.

Kız, pişkinlikle cevap verdi:

— Evet.

Konuşmayı nasıl uzatacağını bilemeyen delikanlı, lâf olsun diye sordu:

— Kazağınız pek güzel. Yakası da «V» biçimi... Bunun bir anlamı var mıdır?

— Evet, diye gülümsedi kız. «Bâkire» demektir.

— Demek siz bir bâkiresiniz?

Genç kız pişkin:

— Yok canım, dedi. Eski kazaklarımdan b ridir sırtımdaki!

Yazısız

Gelecekte...

— Çocuklar, dedi öğretmen, bugün öğleden sonra bütün sınıf bir arada resim çektireceğiz. İlerde tatlı bir hâtırâ olur. Yıllar sonra bakarken, «Bu Bernar, yanındaki Jan Klod, arkasındaki Robert; onun yanındaki...»

Sınıfın arka sıralarından bir ses duyuldu:

— O da, şimdi ölmüş bulunan öğretmenimiz!

Hüner

Satış yapmaktan başını kaşıyacak zaman bulamayan pastacı kadın, başarısının nedenini soran dostlarından birine:

— Başarımla tek sırtı pastaları yakmamdır, dedi.

Beriki hayretle sordu:

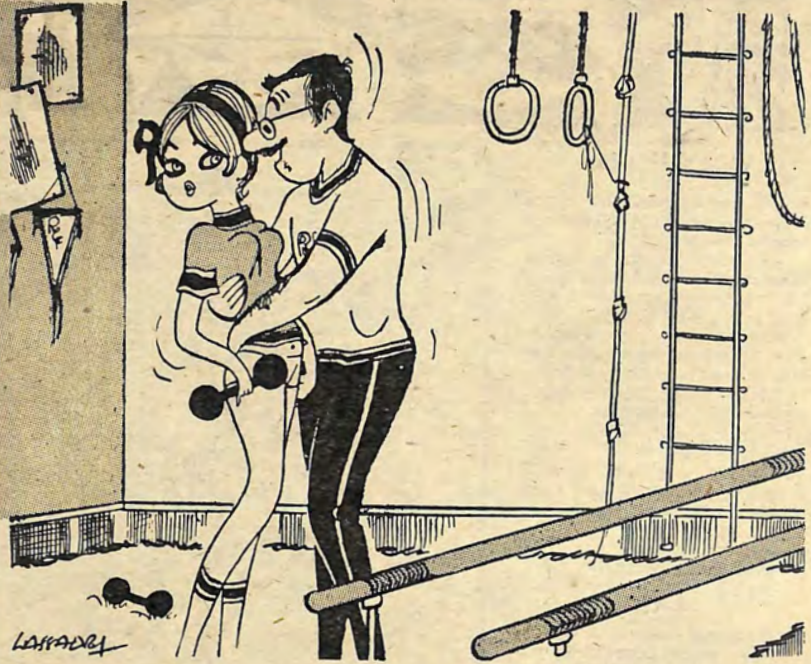
— Peki, kim alıyor bu yanmış pastaları?

— Kendi elleriyle yaptıklarına kocalarını inandırmak isteyen ev kadımları...

Dünya Karikatürleri

- NEREYE KARICIĞIM ?..
- EVLENMEMİZİN YILDÖNÜ -
MÜNÜ KUTLAMAYA !..

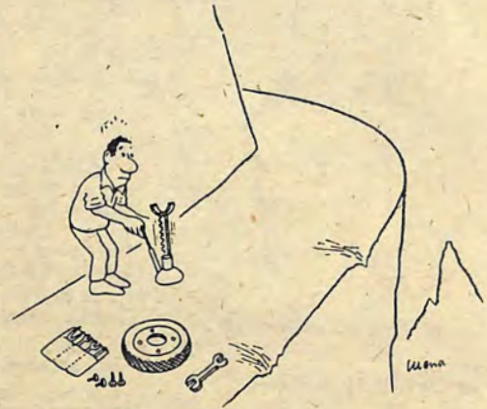
- ŞİMDİDE İSTERSENİZ YERDEKİ EGZERSİZLERE GEÇE
LİM !..

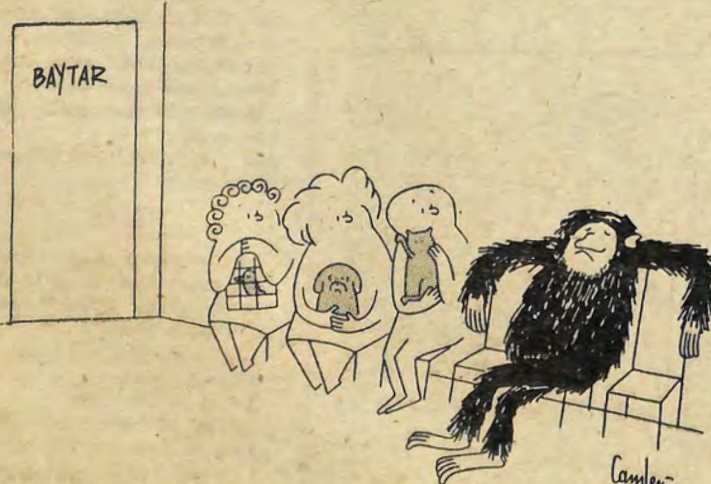
YAZISIZ

- SİZ AYDA BEŞYÜZ
LİRAYA BÖYLE SEKRE..
TER ZOR BULURSUNUZ !.

YAZISIZ

YAZISIZ

- EVE GEÇ DÖNECEĞİM KARICIĞIM !!!
KOMBİNEZON İŞİNİ HALLETMEKLE MEŞ-
GÜLÜM !..

**ANADOLU
BANKASI**
AİLENİZİN BANKASIDIR

(Feza Reklâm : 149 — 25)

YARINI

TALİHE
TESADÜFE
BIRAKMAYINIZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

(Basın : 60193 - A - 20331 — 26)

VB

Şansınız,
Başarımız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 27)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8-10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-
tim 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

Fiyatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

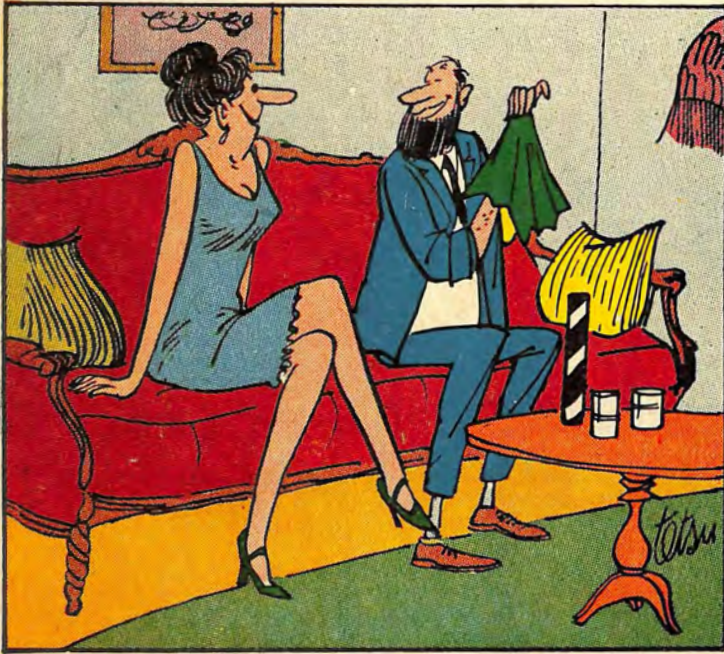
Akbaba

— MÖSYÖ POL, NEREYE GİTTİNİZ ?..

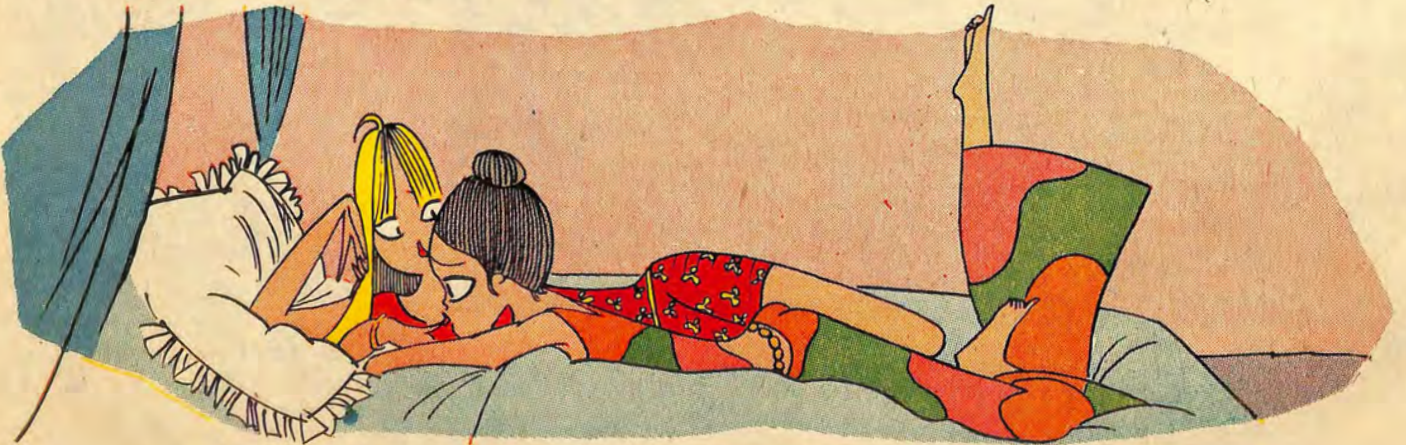
— HAYDI SEVGİLİM ÇABUK GİYİN ... BİR SAAT SONRA
NİKÂH DAİRESİNDE OLMAMIZ LÂZİM !..

— MADEMKİ HOKKABAZSINIZ ELİNİZİ DEĞDİRMEYEN
SOYUN BENİ BAKALIM !

— KARICIĞIM, BAK NE GÜZEL KAR YAĞIYOR !..

— EĞER SEVGİLİMİ BEĞENİYORSAN SENİNKİYLE TAKAS YAPALIM... VALLAHİ DAHA BİR
KERE BİLE ÖPMEDİM .!..